

5 69 1735
Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
τέως επιθεωρητού των δημοτικών σχολείων

ΗΡΩΪΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Για την 3η τάξη του δημοτικού σχολείου.

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
724

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.
4-ΟΔΟΣ ΑΛΘΑΙΑΣ-4 ΑΘΗΝΑΙ 1933

Υποιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
τέως επίθεωρητοῦ τῶν δημοτικῶν σχολείων

5 69 ΠΔΒ
Παναγιώτου (Π.Α.)

ΗΡΩΪΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ Γ΄ ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.
4 - ΟΔΟΣ ΑΛΘΑΙΑΣ 4 - ΑΘΗΝΑΙ 1933

002
ΕΠΣ
ΕΤΡΑ
724

Κάθε αντίτυπο υπογράφεται από τὸ συγγραφέα.

Π. Καραγιάννης

PRINTED IN GREECE—1933
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε

ΗΡΩΪΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

Στόν παλὺ παλιὸν καιρὸ οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ στήν Ἑλλάδα πίστευαν σὲ πολλοὺς θεούς. Πίστευαν πὼς αὐτοὶ κατοικοῦσαν στὶς ψηλὲς κορφές τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ ψηλοῦ αὐτοῦ βουνοῦ, ποὺ εἶναι ἀνάμεσα Θεσσαλία καὶ Μακεδονία.

Μεγαλύτερο ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς θεωροῦσαν τὸ Δία. Τὸν εἶχαν γιὰ βασιλιά στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ.

Δίας, Ἥρα, Ποσειδῶνας, Δῆμητρα, Ἀπόλλωνας, Ἀρτέμιδα,
Ἥφαιστος, Ἀθηνᾶ.

Καθόταν στήν πιὸ ψηλὴ κορφὴ τοῦ Ὀλύμπου τὸν περισσότερο καιρὸ μέσα στὰ σύννεφα κι ἀπὸ κεῖ ἔβλεπε τί γινόταν κάτω στὴ γῆ. Κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸν κεραυνὸ καὶ μ' αὐτὸν χτυποῦσε ὅ,τι ἤθελε. Ὅταν κουνοῦσε τὸ κεφάλι του, ἔτρεμε ἡ γῆ.

Ὁ Δίας εἶχε δυὸ ἀδελφία, τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Πλούτωνα. Ὁ Ποσειδῶνας ἦταν θεὸς τῆς θάλασσας.

Εἶχε ἓνα ὀλόχρυσο παλάτι στὰ βάθη τῆς θάλασσας.

ἐκεῖ πού βρίσκονται τὰ κοράλλια καὶ κολυμποῦν τὰ ψάρια. Ὁ Ποσειδῶνας, ὅταν ἤθελε, σήκωνε τὶς φοβερὲς τρικυμίες, πού βούλιαζαν τὰ πλοῖα.

Ὁ Πλούτωνας ἦταν βασιλιάς τῶν νεκρῶν κάτω στὸν Ἄδη καὶ αὐτὸς ἔστελνε τὸ Χάρο κι ἔπαιρνε τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Τὸ παλάτι του ἦταν κάτω στὸν Ἄδη, στὰ αἰώνια σκοτάδια.

Ἄλλοι θεοὶ ἦταν ὁ Ἄπολλωνας ὁ θεὸς τοῦ φωτὸς καὶ τῆς μουσικῆς, ὁ Ἄρης ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, ὁ Ἑρμῆς ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν θεῶν, πού εἶχε φτερὰ στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια καὶ μ' αὐτὰ πετοῦσε στὸν ἀέρα, ὁ Ἡφαιστος, πού ἦταν σιδεράς κι ἔφτιανε τὰ ὄπλα τῶν θεῶν καὶ ἄλλα ὠραῖα

Ἄρης, Ἄφροδίτη, Ἑρμῆς, Ἑστία. πράγματα.

Θεὲς ἦταν ἡ Ἥρα, ἡ γυναῖκα τοῦ Δία, πού καθόταν πάντα στὰ δεξιὰ του, ἡ Ἀθηνᾶ, θεὰ τῆς σοφίας, ἡ Ἄφροδίτη, θεὰ τῆς ὁμορφιάς, ἡ Ἄρτεμη, θεὰ τοῦ κυνηγιοῦ, ἡ Δήμητρα, θεὰ τῆς γεωργίας.

Αὐτοὶ ἦταν δώδεκα θεοὶ καὶ θεές, πού κατοικοῦσαν στὸν Ὀλυμπο. Ἦταν ἀθάνατοι, πάντοτε νέοι καὶ ὠραῖοι, ἔτρωγαν ἀμβροσία καὶ ἔπιναν νέκταρ.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἀνακατεύονταν στὶς ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄλλους προστάτευαν κι ἄλλους καταδίωκαν.

Ἐξὸν ὅμως ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δώδεκα μεγάλους θεοὺς, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πίστευαν πὼς ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι κατώτεροι θεοὶ καὶ θεές, πού κατοικοῦσαν στὰ δάση, στὶς σπηλιὲς καὶ στὴ θάλασσα.

Πίστευαν πάλι πὼς οἱ θεοὶ εἶχαν παιδιὰ ἀνθρώπους, πού εἶχαν ὑπεράνθρωπη δύναμη καὶ τοὺς ἔλεγαν ἥρωες ἢ ἡμίθεους. Αὐτοὶ ἔκαμαν πολλὰ σπουδαῖα κατορθώματα καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τοὺς τιμοῦσαν πολὺ.

Θὰ διηγηθοῦμε τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα μερικῶν ἀπ' αὐτοῦς.

Πρῶτος καὶ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοῦ ἡμίθεου ἦ-
ταν ὁ Ἡρακλῆς.

Ἐρωτήσεις: Πόσοι ἦταν οἱ μεγαλύτεροι θεοὶ
τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων; Ποῦ κατοικοῦσαν; Ποιὸς ἦ-
ταν ὁ πιὸ δυνατός; Ποιές ἦταν οἱ θεές; Ποιοὶ λέγον-
ταν ἡμίθεοι;

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὁ Ἡρακλῆς γεννήθηκε στὴ Θήβα. Ὁ πατέρας του λε-
γόταν Ἀμφιτρύωνας καὶ ἡ μητέρα του Ἀλκμήνη.

Ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε μεγάλα κατορθώματα,
οἱ ἄνθρωποι πίστευ-
αν πὼς πατέρα εἶχε
τὸ Δία.

Ἡ θεὰ Ἡρα μι-
σοῦσε πολὺ τὴν
Ἀλκμήνη καὶ γιὰ
νὰ τῆς προξενήσῃ
μεγάλῃ λύπῃ, ὅταν ὁ
Ἡρακλῆς ἦταν μω-
ρὸ παιδί καὶ κοιμό-
ταν στὴν κούνια του,
ἔστειλε δυὸ μεγάλα
φίδια νὰ τὸν φᾶν.
Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως
τὰ ἔπιασε μὲ τὰ χέ-
ρια του καὶ τὰ ἔπι-
ξε. Ἀπὸ τότε ἔδει-
ξε τί θὰ γίνῃ.

Ὅταν ἔγινε νέος,
κάθησε μιὰ ἡμέρα
σ' ἓνα μοναχικὸ
μέρος καὶ σκεπτόταν ποῖο δρόμο ν' ἀκολουθήσῃ στὴ
ζωή του, τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρω-
πος χρήσιμος καὶ στοὺς ἄλλους ἢ τὸ δρόμο τῆς κακίας
καὶ νὰ γίνῃ κακοῦργος.

Ἐκεῖ ποῦ συλλογιζόταν, βλέπει δυὸ γυναῖκες νὰ ἔρχονται ἀπὸ μακριά. Ἡ μιὰ φοροῦσε ὠραῖα φορέματα, εἶχε ἐπάνω της πλούσια στολίδια, τὸ πρόσωπό της ἦταν βαμμένο, γιὰ νὰ φαίνεται πιὸ ὠραῖο, καὶ τὸ περπάτημά της ἦταν περήφανο.

Ἡ ἄλλη φοροῦσε ἀπλὰ φορέματα, μὰ πολὺ καθαρὰ. Περπατοῦσε σεμνὰ καὶ ἤσυχα.

Ὅταν πλησίασαν, ἡ βαμμένη γυναῖκα ἔτρεξε πιὸ μπροστὰ καὶ παρουσιάστηκε πρώτη στὸν Ἡρακλῆ.

«Σὲ βλέπω, Ἡρακλῆ, τοῦ εἶπε, νὰ σκέπτεσαι ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήσης στὴ ζωὴ σου. Σὲ συμβουλεύω νὰ ἀκολουθήσης τὸ δρόμο, ποῦ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ. Ἄν ἔλθης μαζί μου, θὰ ἔχῃς ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, χωρὶς κανέναν κόπο. Ἐγὼ ἐπιτρέπω στοὺς φίλους μου νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν. Ἄμα δὲν ἔχῃς χρήματα, θὰ μπορῆς νὰ ἀρπάξης ἀπὸ τοὺς ἄλλους».

«Καὶ πῶς λέγεσαι ;» τὴ ρώτησε ὁ Ἡρακλῆς.

«Οἱ φίλοι μου μὲ λένε Εὐτυχία καὶ οἱ ἐχθροί μου Κ ακ ί α».

Πλησίασε καὶ ἡ σεμνὴ γυναῖκα καὶ τοῦ εἶπε :

«Ἄκουσα τί σοῦ εἶπε ἡ ἄλλη. Ἐγὼ ὅμως δὲ θὰ σὲ γελάσω μὲ ψευτιές. Θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ καθαρὰ καὶ ξάστερα. Ἄν θέλῃς νὰ ἔχῃς ἀγαθὰ, πρέπει νὰ κοπιάζῃς, γιὰ νὰ τὰ ἀποκτήσης. Ἄν θέλῃς νὰ σὲ τιμᾷ ἡ πατρίδα σου, πρέπει νὰ τὴν ὑπηρετήσης. Ἄν θέλῃς νὰ σὲ τιμοῦν οἱ ἄνθρωποι, πρέπει νὰ τοὺς εὐεργετήσης. Ἄν θέλῃς νὰ κάμῃς τὸ σῶμα σου δυνατὸ, πρέπει νὰ τὸ γυμνάζῃς. Τίποτε καλὸ δὲ γίνεται χωρὶς κόπους».

Ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ σκέφθηκε καλὰ τί τοῦ εἶπαν καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες, ἀκολούθησε τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς.

Ἐπειτα, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἔγινε ἄνδρας, πῆγε στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν καὶ τὸ ρώτησε σὲ ποιὸ μέρος νὰ κατοικήσῃ. Τὸ μαντεῖο τοῦ εἶπε νὰ πάῃ νὰ μείνῃ στὴν Τίρυνθα, ποῦ εἶναι κοντὰ στὶς Μυκῆνες, καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι τὸν διατάξῃ ὁ ξάδελφός του Εὐρυσθέας, βασιλιάς τῶν Μυκηνηῶν καὶ θὰ μείνῃ ἀθάνατος.

Ὁ Ἡρακλῆς ὑπάκουσε στὸ μαντεῖο καὶ πῆγε στὶς Μυκῆνες στὸν Εὐρυσθέα. Αὐτὸς τὸν διάταξε νὰ κάμῃ

ἡώδεκα μεγάλα κατορθώματα, πού ὠνομάστηκαν «ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ» καί θά περιγράψωμε μερικοὺς ἀπ' αὐτούς.

Ἐ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Ποιοί ἦταν οἱ γονεῖς τοῦ Ἡρακλῆ ; Τί ἔκαμε ἢ Ἡρα, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἦταν μωρό ; Τί ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἔγινε νέος ; Πῶς ἦταν ἡ μιὰ γυναῖκα καί πῶς ἦταν ἡ ἄλλη ; Τί τοῦ εἶπε ἡ πρώτη ; Τί τοῦ εἶπε ἡ δεύτερη ; Ποιό δρόμο ἀκολούθησε ὁ Ἡρακλῆς ; Τί τοῦ εἶπε τὸ μαντεῖο ;

ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΝΕΜΕΑΣ

Κοντὰ στὴν Κόρινθο εἶναι ἡ Νεμέα. Γύρω σ' αὐτὴ ἦταν ἓνα ἄγριο λεοντάρι, πού ἔκανε μεγάλες καταστροφές στοὺς ἀνθρώπους καί στὰ ζῶα. Ἦταν ὁ φόβος καί ὁ τρόμος τοῦ τόπου.

Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ σκοτώσῃ αὐτὸ τὸ λεοντάρι καί νὰ τοῦ φέρῃ τὸ δέρμα του. Ὁ Ἡρακλῆς πῆγε κατὰ τὰ μέρη τῆς Νεμέας καί τὸ ζητοῦσε στὰ δάση καί στὰ χωράφια.

Μιὰ ἡμέρα τὸ εἶδε νὰ μπαίνει στὴ σπηλιά του. Τὸ σημάδεψε μὲ τὸ τόξο του καί τὸ βέλος τὸ πλήγασε στὰ πλευρά. Τὸ λεοντάρι τρύπωνε μέσα στὴ σπηλιά του.

“Όταν πλησίασε ὁ Ἡρακλῆς, εἶδε πὼς ἡ σπηλια εἶχε δυὸ στόμια. Ἐφράξε τὸ ἓνα μὲ μεγάλες πέτρες καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μῆκε μέσα στῆ σπηλιά.

“Όταν τὸν εἶδε τὸ λεοντάρι, χύμηξε ἐπάνω του, μὰ ὁ Ἡρακλῆς τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸ ἔσφιξε δυνατὰ καὶ τὸ ἔπνιξε. Ἐπειτα τὸ ἔγδαρε, πῆρε τὸ δέρμα του καὶ τὸ ἔφερε στὸν Εὐρυσθέα.

Ἀπὸ τότε ὁ Ἡρακλῆς ἔφερνε πάντα μαζί του τὸ δέρμα, πὺ λ ε γ ό τ α ν λ ε ο ν τ ῆ.

Ἐ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Ποῦ εἶναι ἡ Νεμέα ; Τί ἦταν ἐκεῖ ; Τί διάταξε ὁ Εὐρυσθέας τὸν Ἡρακλῆ ; Πὼς ὁ Ἡρακλῆς σκότωσε τὸ λεοντάρι ; Πὼς λεγόταν τὸ δέρμα τοῦ λεονταριοῦ ;

Η ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ

Κοντὰ στὸ Ἄργος εἶναι μιὰ λίμνη, πὺ λέγεται Λέρνη. Μέσα σ’ αὐτῆ ἦταν ἓνα φοβερὸ θηρίο, πὺ ἔμοιαζε μὲ φίδι πελώριο καὶ εἶχε ἐννιά κεφάλια. Τὸ μείσανὸ κεφάλι ἦταν ἀθάνατο.

Αὐτὸ τὸ θηρίο λεγόταν Λερναία Ὑδρα· ἔβγαине ἀπὸ τῆ λίμνη καὶ ἔκανε μεγάλες καταστροφές στὰ χωράφια, στὰ ζῶα καὶ στοὺς ἀνθρώπους ἀκόμη.

Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ σκοτώσῃ τὴ Λερναία Ὑδρα.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε γιὰ βοηθὸ του τὸν ἀνεψιὸ του Ἴολο. καὶ ἦλθαν στῆ λίμνη.

Ἐκεῖ ἦταν βάλτοι καὶ βουρλα μεγάλα καὶ ἐκεῖ μέσα ἦταν κρυμμένο τὸ θηρίο.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔρριχνε μὲ τὸ τόξο του βέλη μέσα στῆ λίμνη πότε στὸ ἓνα μέρος καὶ πότε στὸ ἄλλο, γιὰ ν’ ἀναγκάσῃ τὸ θηρίο νὰ παρουσιαστῆ. Κάποιο βέλος ἐπὶ τέλους τὸ πέτυχε καὶ παρουσιάστηκε μὲ τὰ ἐννιά στόματα ἀνοιχτά.

Ὁ Ἡρακλῆς ὥρμησε ἐπάνω στὸ θηρίο, τὸ πάτησε στὴν κοιλιά καὶ ἄρχισε μὲ τὸ μαχαίρι του νὰ κόβῃ τὰ κεφάλια. Μόλις ὅμως ἔκοβε ἓνα κεφάλι, στῆ θέση του φύτρωναν δύο.

Ἐκεῖ πού εἶχε στηριγμένο τὸ ἄλλο του πόδι στὴ γῆ ἕνας μεγάλος κάβουρας τὸν δάγκανε δυνατὰ καὶ πο-
νοῦσε. Τότε, ἀφοῦ

σκοτώσε μὲ τὸ ρό-
παλό του τὸν κάβου-
ρα, φώναξε τὸν Ἴο-
λαο νὰ φέρη γρή-
γορα ἀναμμένους
δαυλοῦς. Μόλις λοι-
πὸν ἔκοβε ἕνα κεφά-
λι, ἀμέσως ἔβαζε ἐ-
πάνω ἕναν ἀναμμέ-
νο δαυλό, καιγόταν
τὸ μέρος καὶ δὲ

φύτρωνε ἄλλο κεφάλι. Ἔτσι κατῶρθωσε κι ἔκο-
ψε καὶ τὰ ἐννιά κεφάλια καὶ ἡ Λερναία Ὑδρα ψόφησε.

Τὸ αἷμα τῆς Ὑδρας ἦταν φαρμακερὸ καὶ σ' αὐτὸ ὁ
Ἡρακλῆς ἔβαψε τὰ βέλη του. Ὅποιος λοιπὸν ἄνθρωπος
πληγωνόταν μὲ τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλῆ, δηλητηριαζόταν
ἀμέσως καὶ πέθαινε.

Ἐ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Τί ἦταν μέσα στὴ Λέρνη ; Μὲ τί ἔ-
μοιαζε αὐτὸ τὸ θηρίο ; Τί ζημιές ἔκανε ; Τί διάταξε ὁ
Εὐρυσθέας τὸν Ἡρακλῆ νὰ κάμη ; Πῶς κατῶρθωσε ὁ
Ἡρακλῆς νὰ σκοτώσῃ τὸ θηρίο ;

ΟΙ ΣΤΥΜΦΑΛΙΔΕΣ ΟΡΝΙΘΕΣ

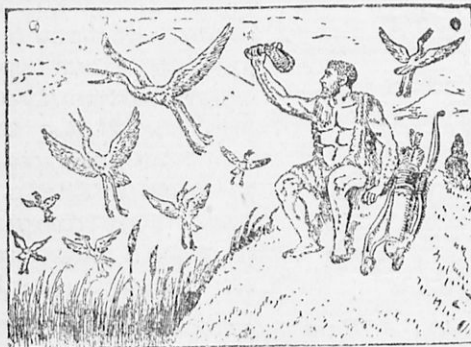
Στὴ Στυμφαλία εἶναι μιὰ λίμνη. Σ' αὐτὴ ζοῦσαν κάτι
μεγάλια πουλιά, πού εἶχαν σιδερένια φτερά καὶ σιδερέ-
νια πόδια καὶ λέγονταν Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Αὐτὲς ἔκαναν μεγάλες καταστροφές στὰ σπαρτὰ τῶν
ἀνθρώπων.

Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ σκοτώσῃ τίς
Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε τὸ τόξο του καὶ τὰ βέλη του καὶ
ἦλθε στὴ λίμνη. Τὰ πουλιά ὅμως πουθενὰ δὲ φαίνονταν.

Ἦταν κρυμμένα στοὺς βάλτους. Τότε ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ τοῦ ἔδωσε δυὸ κρόταλα σιδερένια καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὰ χτυπᾷ δυνατά. Ἀνέβηκε ὁ Ἡρακλῆς σ' ἓνα ὕψωμα κι ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ κρόταλα.

Οἱ ὄρνιθες ἄκουγαν τὸν κρότο καὶ φοβισμένες πετοῦσαν στὸν ἀέρα. Ἐκεῖ στὸ φτερὸ τὶς σημάδευε ὁ Ἡρακλῆς καὶ σκότωσε τὶς περισσότερες μὲ τὰ φαρμακερὰ βέλη του. Οἱ ἄλλες πέ-

ταξαν μακριὰ καὶ δὲν ξαναγύρισαν πιά.

Ἐρωτήσεις: Τί ἦταν στὴ λίμνη τῆς Στυμφαλίας; Πῶς λέγονταν; Τί ἔδωσε στὸν Ἡρακλῆ ἡ Ἀθηνᾶ; Πῶς σκότωσε ὁ Ἡρακλῆς τὶς ὄρνιθες;

Η ΚΟΠΡΟΣ ΤΟΥ ΑΥΓΕΙΑ

Στὴν Ἡλεία ἦταν βασιλιάς ὁ Αὐγείας, πού εἶχε ἀναρίθμητα ζῶα, πρόβατα, γίδια, βόδια, ἄλογα. Τοὺς στάβλους, πού ἔμεναν τὰ ζῶα του, δὲν τοὺς σκούπιζε ποτέ καὶ ἡ κοπριά ἦταν βουνὸ ὀλόκληρο.

Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ καθάρισι τὴν κόπρὸ τοῦ Αὐγείας. Τὸ ἔκαμε αὐτό, γιὰ νὰ ἐξευτελίση τὸν Ἡρακλῆ.

Ὁ Ἡρακλῆς υπάκουσε, ἦλθε στὴν Ἡλεία, βρῆκε τὸν Αὐγεία καὶ τοῦ εἶπε τὸ σκοπὸ του. Ὁ Αὐγείας τοῦ εἶπε ἂν τὸ καταφέρῃ καὶ καθάρισι τοὺς στάβλους του σὲ μιὰ μέρα, θὰ τοῦ δώσῃ γιὰ ἀμοιβὴ πολλὰ ζῶα.

Ὁ Ἡρακλῆς γκρέμισε τοὺς τοίχους τῶν στάβλων, ἔφερε ἐκεῖ τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν Ἀλφειοῦ καὶ Πηνειοῦ, πέρασαν μὲ ὄρμη τὰ νερὰ καὶ καθάρισαν τοὺς στάβλους.

Ὁ Αὐγείας ὅμως ἔπειτα δὲν κράτησε τὸ λόγο του, δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὴν ἀμοιβὴν στὸν Ἡρακλῆ.

Ὁ Ἡρακλῆς θύμω-
σε, τὸν σκότωσε καὶ
ἔβαλε βασιλιὰ τὸ
παιδί του Φιλέα.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔχτισε
ἐκεῖ ἓνα ναὸ στὸν
Ολύμπιο Δία καὶ
τότε κάθε τέσσερα
χρόνια γίνονταν οἱ
Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶ-
νες. Ὁ Ἡρακλῆς
ἀφοῦ ἔκαμε καὶ ἄλ-
λους πολλοὺς ἄ-

θλους εὐεργετικούς στοὺς ἀνθρώπους, πέθανε καὶ ὁ
Δίας τὸν ἔκαμε ἀθάνατο καὶ τοῦ ἔδωσε γυναῖκα τὴν
Ἥβη, τὴ θεὰ τῆς νεότητος.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τιμοῦσαν τὸν Ἡρακλῆ σὰ θεὸ
καὶ τοῦ εἶχαν κάμη πολλοὺς ναοὺς.

Ἐ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Τί εἶχε ὁ Αὐγείας ; Πῶς ἦταν οἱ
στάβλοι του ; Πῶς τοὺς καθάρισε ὁ Ἡρακλῆς ; Τί τοῦ
ὑποσχέθηκε ὁ Αὐγείας ; Τί ἔκαμε στὸν Αὐγεία ὁ Ἡρα-
κλῆς ; Τί ἔχτισε ὁ Ἡρακλῆς ; Τί ἔγινε ὁ Ἡρακλῆς μετὰ
τὸ θάνατό του ;

Ο Θ Η Σ Ε Α Σ

Στὴν Ἀθήνα ἦταν βασιλιὰς ὁ Αἰγέας. Αὐτὸς κάποτε
ταξίδεψε στὴν Τροιζῆνα κι ἐκεῖ παντρεύτηκε καὶ πῆρε
γυναῖκα τὴν Αἴθρα, κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Τροιζῆνας
Πιτθέα.

Ὅταν ὁ Αἰγέας ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἄφησε τὴ γυ-
ναῖκα του ἔγκυο καὶ τῆς εἶπε : « Ἄν γεννήσῃς ἀρσενικό
παιδί, νὰ τὸ ἀναθρέψῃς καλά. Ὅταν μεγαλώσῃ, νὰ τὸ
φέρῃς σὲ μιὰ πέτρα, πού θὰ σοῦ δείξω. Ἄν μπορέσῃ
καὶ τὴν κυλίσῃ, ἀποκάτω ἔγω ἀφίση τὸ σπαθί μου καὶ

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

τὰ πέδιλά μου. Νὰ τὰ φορέση καὶ νὰ ρθῆ στὴν Ἀθήνα νὰ μὲ βρῆ».

Ὁ Αἰγέας ἔφυγε καὶ ἡ Αἶθρα σὲ λίγους μῆνες γέννησε ἄρσενικό παιδί, τὸ ὠνόμασε Θησέα καὶ τὸ ἀνάθρεψε ὅπως τῆς εἶχε παραγγείλη ὁ ἄνδρας τῆς.

Ὅταν μεγάλωσε τὸ παιδί, τὸ ἔφερε ἡ μητέρα του στὴν πέτρα, ποῦ τῆς εἶχε δεῖξει ὁ ἄνδρας τῆς καὶ ταῦ εἶπε νὰ τὴν κυλίσει. Ὁ Θησέας ἦταν πολὺ δυνατὸ παιδί, κύλισε μὲ εὐκολία τὴν πέτρα καὶ εἶδε ἀποκάτω ἓνα σπαθὶ κι ἓνα ζευγάρι πέδιλα.

Ἡ μητέρα του τοῦ ἐξήγησε πὼς αὐτὰ εἶναι τοῦ πατέρα του καὶ πὼς ἔχει παραγγείλει νὰ τὰ φορέση καὶ νὰ πάη στὴν Ἀθήνα νὰ τὸν βρῆ.

Ὁ Θησέας χάρηκε πολὺ, τὰ φόρεσε κι ἐτοιμάστηκε γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἀπὸ τὴν Τροιζῆνα στὴν Ἀθήνα μπορεῖ νὰ πάη κανεὶς καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης.

Ὁ Πιθθέας καὶ ἡ Αἶθρα συμβούλευαν τὸ Θησέα νὰ πάη στὴν Ἀθήνα διὰ θαλάσσης, γιὰτὶ στὴν ξηρὰ ἦταν διάφοροι ληστὲς καὶ κακουργοὶ καὶ τὸ ταξίδι ἦταν ἐπικίνδυνο.

Ὁ Θησέας εἶχε ἀκούσει γιὰ τοὺς ἄθλους καὶ τὴ δό-

ξα τοῦ Ἡρακλῆ καὶ ἤθελε κι αὐτὸς νὰ δοξαστῆ. Εἶπε λοιπὸν πὼς θὰ πάη στὴν Ἀθήνα διὰ ξηρᾶς καὶ θὰ καθάρῃ τὸν τόπο ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι καὶ ἔκαμε. Ξεκίνησε περπατώντας γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Στὸ δρόμο πραγματικὰ συνάντησε πολλοὺς κακούργους, πάλεψε μ' αὐτούς, ταὺς νίκησε, τοὺς σκότωσε κι ἔφτασε στὴν Ἀθήνα.

Ἐκεῖ παρουσιάστηκε στο βασιλιά. Αὐτὸς μόλις τὸν εἶδε, τὸν γνώρισε ἀπὸ τὸ σπαθὶ καὶ τὰ πέδιλα. Καὶ ὅταν ὁ Θησέας τοῦ διηγήθη τὰ κατορθώματά του, χάρηκε πολὺ, πού εἶχε ἓνα τέτοιο γενναῖο παιδί.

Ἐρωτήσεις: Τί παράγγειλε ὁ Αἰγέας στὴν Αἴθρα; Πῶς πῆγε στὴν Ἀθήνα ὁ Θησέας; Πῶς τὸν γνώρισε ὁ πατέρας του;

Ο ΘΗΣΕΑΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Ἐκείνον τὸν καιρὸ οἱ Ἀθηναῖοι βρίσκονταν σὲ μεγάλη συμφορά. Εἶχαν κάμη πόλεμο μὲ τοὺς Κρητικούς καὶ νικῆθηκαν. Ὁ Μίνωας, ὁ βασιλιάς τῆς Κρήτης, εἶχε ὑποχρεώσει τοὺς Ἀθηναίους νὰ στέλνουν κάθε χρόνο ἑπτὰ νέους καὶ ἑπτὰ κορίτσια στὴν Κρήτη, νὰ τοὺς τρῶ ὁ Μινώταυρος.

Αὐτὸς ἦταν ἓνα φοβερὸ θηρίο μὲ σῶμα ἀνθρώπου καὶ κεφάλι βοδιοῦ. Ζοῦσε μέσα σ' ἓνα σπήλαιο, πού εἶχε μέσα πολλοὺς γύρους καὶ ὅποιος ἔμπαινε ἐκεῖ μέσα ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναβρῆ τὴν πόρτα καὶ νὰ βγῆ. Λεγόταν τὸ σπήλαιο αὐτὸ Λαβύρινθος.

Ἐκεῖ μέσα λοιπὸν ὠδηγοῦσαν κάθε χρόνο τοὺς ἑπτὰ νέους καὶ τὰ ἑπτὰ κορίτσια καὶ τοὺς ἔτρωγε ὁ Μινώταυρος.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Θησέας στὴν Ἀθήνα ἦταν ἔτοιμο τὸ πλοῖο νὰ φύγη γιὰ τὴν Κρήτη μὲ τοὺς ἑπτὰ νέους καὶ τὰ ἑπτὰ κορίτσια.

Ὅταν ἔμαθε τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ὁ Θησέας, παρακάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πάη κι αὐτὸς μαζί, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸ Μινώταυρο.

Ὁ Αἰγέας δὲν ἤθελε, μὰ ὁ Θησέας ἐπίμενε καὶ στὸ τέλος κατῴρθωσε νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀφήσῃ.

Τὸ πλοῖο, πού πήγαινε τὰ θύματα, εἶχε μαῦρα πανιά γιὰ πένθος. Ὁ Αἰγέας παράγγειλε στὸν Θησέα ἂν κατορθώσῃ καὶ σκοτώσῃ τὸ Μινώταυρο, γυρίζοντας, νὰ βάλῃ ἄσπρα πανιά.

Τὸ πλοῖο ἔφτασε στὴν Κρήτη. Ἐκεῖ εἶδε τὸ Θησέα ἢ Ἀριάδνη, ἡ κόρη τοῦ Μίνωα, καὶ λυπήθηκε νὰ χαθῆ ἓνα τέτοιο παληκάρι. Τοῦ ἔδωσε λοιπὸν ἓνα νῆμα καὶ

τοῦ εἶπε νὰ δέσῃ τὴν ἄκρη στοῦ στόμιου τοῦ Λαβύρινθου καὶ ὅσο προχωρεῖ μέσα νὰ τὸ ξετυλίγῃ. Ἔτσι, ἂν σκοτώσῃ τὸ Μινώταυρο, θὰ κατορθώσῃ κρατώντας τὸ νῆμα νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ Λαβύρινθο.

Ὅταν ὁ Θησεὺς ἔφτασε στοῦ βάθος τοῦ Λαβύρινθου, ἄκουσε τὰ τρομερὰ μουγκρίσματα τοῦ Μινώταυρου, μὰ δὲ φοβήθηκε. Καὶ ὅταν ὁ Μινώταυρος ὤρμησε ἐπάνω του,

αὐτὸς ἔχωσε τὸ σπαθὶ τοῦ στὴν κοιλιά τοῦ θηρίου καὶ τὸ σκότωσε.

Κρατώντας τὸ νῆμα βρῆκε τὸ δρόμο μέσα στὰ σκοτᾶδια καὶ βγῆκε ἔξω. Χάρηκαν πολὺ οἱ σύντροφοί του, ὅταν τὸν εἶδαν ζωντανό, μπηκάν μέσα στοῦ πλοῖο καὶ ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Στὴ χαρὰ τους ὅμως ἐπάνω λησμόνησαν νὰ βγάλουν τὰ μαῦρα πανιά καὶ νὰ βάλουν ἄσπρα.

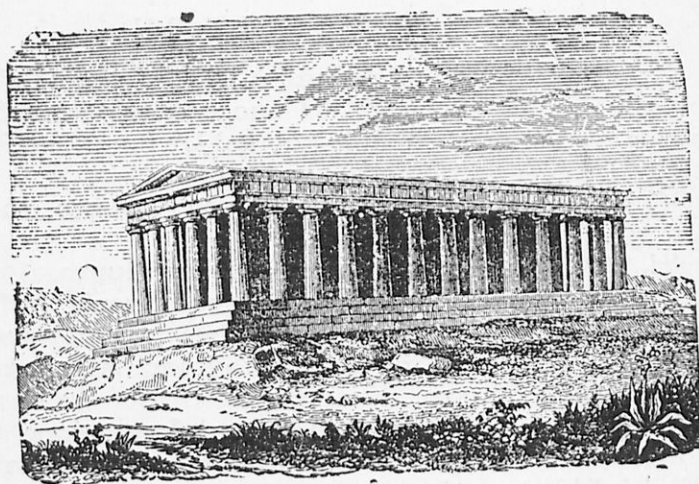
Ὁ Αἰγέας καθόταν ψηλά σ' ἓνα βράχο κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ ἀγνάντευε τὸ πέλαγος νὰ ἰδῆ μὲ τί πανιά θὰ γυρίσῃ τὸ πλοῖο. Ὅταν τὸ εἶδε μὲ μαῦρα πανιά, νόμισε ὅτι ὁ Μινώταυρος ἔφαγε τὸ Θησέα καὶ ἀπὸ τὴ λύπη του γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸ βράχο στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε. Ἀπὸ τότε ἡ θάλασσα αὐτὴ ὠνομάστηκε Αἰγαιονπέλαγος.

“Όταν ὁ Θησεύς ἔφτασε στὴν Ἀθήνα, ὁ λαὸς τὸν ὑποδέχτηκε μὲ ἐνθουσιασμό. Αὐτὸς ὅμως ἦταν καταλυπημένος γιὰ τὸν ἀδικο θάνατο τοῦ πατέρα του.

Ἐρωτήσεις: Τί εἶχαν πάθει οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοὺς Κρητικούς; Τί ἔστελναν κάθε χρόνο οἱ Ἀθηναῖοι στὴν Κρήτη; Τί ἔκαμε ὁ Θησεύς; Πῶς σκότωσε τὸ Μινώταυρο; Πῶς βρῆκε τὸ στόμιο τοῦ Λαβύρινθου καὶ βγῆκε ἔξω; Τί λησμόνησε νὰ κάμῃ; Τί ἔπαθε ὁ Αἶγέας;

Ο ΘΗΣΕΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Οἱ Ἀθηναῖοι ἔκαμαν βασιλιά τὸν Θησεά. Αὐτὸς ἔκαμε μεγάλα κατορθώματα, νίκησε διάφορους λαοὺς καὶ μεγάλωσε τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων.

Τὸ Θησεῖο.

“Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη αἱ Ἀθηναῖοι ζοῦσαν σκορπισμένοι στὴν πόλη καὶ στὴν ἐξοχή. Ὁ Θησεύς τοὺς περιμάζεψε καὶ τοὺς τακτοποίησε σὲ δέκα δήμους. Ἀπὸ τότε οἱ Ἀθηναῖοι, γιὰ νὰ θυμουνται τὴν τακτοποίησιν αὐτὴ γιόρταζαν τὰ Παναθηναῖα.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια οἱ Ἀθηναῖοι δυσαρρεστήθησαν ἀπὸ τὸ Θησέα καὶ τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖνος ἔφυγε στὴ Σκῦρο στὸ βασιλιά Λυκομήδη. Ὁ Λυκομήδης, ἀντὶ νὰ τὸν φιλοξενήσῃ, τὸν γκρέμισε ἀπὸ ἓνα βράχο.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κίμωνας, ἀνακάλυψε τὰ κόκκαλα τοῦ Θησέα στὴ Σκῦρο, τὰ ἔφερε στὴν Ἀθήνα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἔθαψαν μὲ μεγάλες τιμές.

Γιὰ τὴ μνήμη τοῦ Θησέα ἔχτισαν ἓνα ὠραῖο ναό, ποῦ σώζεται ὡς σήμερα καὶ λέγεται Θ η σ ε ἰ ο ν.

Ἐ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Πῶς τακτοποίησε τοὺς Ἀθηναίους ὁ Θησέας ; Τί γιορτὴ ἔκαναν οἱ Ἀθηναῖοι ; Πῶς πέθανε ὁ Θησέας ; Τί ἔκαμε ὁ Κίμωνας ;

Η Α Λ Κ Η Σ Τ Η

Στὴν Ἰωλκὸ ἦταν βασιλιάς ὁ Πελίας. Αὐτὸς εἶχε κόρη τὴν ὠραία Ἀλκῆστη. Ἡ ὁμορφιά της ἦταν ξακουσμένη σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ πολλὰ βασιλόπουλα τὴν εἶχαν ζητήσῃ νὰ τὴν πάρουν γυναῖκα.

Ὁ Πελίας ἀπὸ ὄλους διάλεξε τὸν Ἀδμητο, τὸ βασιλιά τῶν Φερῶν τῆς Θεσσαλίας.

Ἡ Ἀλκῆστη ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Ἀδμητο.

Μιὰ φορὰ ὁ Ἀδμητος ἀρρώστησε βαριά. Ἡ Ἀλκῆστη παρακαλοῦσε τοὺς θεοὺς νὰ τὸν γιατρέψουν.

Οἱ θεοὶ εἶπαν, ὅτι ἂν δέχεται κανένας ἄλλος νὰ πεθάνῃ γιὰ τὸν Ἀδμητο, αὐτὸς θὰ σωνόταν.

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀδμητου, ἂν καὶ ἦταν γέρος, δὲ δέχόταν νὰ πεθάνῃ γιὰ τὸν Ἀδμητο, οὔτε ἄλλος κανένας. Τότε ἡ Ἀλκῆστη δέχτηκε πρόθυμα νὰ πεθάνῃ γιὰ τὸν ἄνδρα της καὶ πέθανε.

Ὁ Ἀδμητος καὶ ὄλοι οἱ κάτοικοι τῶν Φερῶν λυπήθηκαν πάρα πολὺ γιὰ τὸ θάνατο τῆς καλῆς βασίλισσας καὶ ἀπὸ τὴ μεγάλη λύπη τοὺς ἔπαψαν τὶς διασκεδάσεις κι ἔκοψαν καὶ τὰ μαλλιά τους.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ πέρασε ἀπὸ τὶς Φερές ὁ Ἡρακλῆς καὶ φιλοξενήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀδμητο στὸ παλάτι. Ἐκεῖ

παρατήρησε πώς ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἦταν λυπημένοι καὶ ρώτησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία. Ὅταν ἔμαθε τὴν αὐτοθυσία τῆς Ἄλκηστης λυπήθηκε κι αὐτὸς πολὺ καὶ ἀποφάσισε νὰ κατεβῆ στὸν Ἄδη καὶ νὰ τὴν ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ. Κατέβηκε λοιπὸν στὸν Ἄδη, πάλεψε μὲ τὸ Χάρο, τὸν νίκησε καὶ ἔφερε πάλι στὴ ζωὴ τὴν Ἄλκηστη.

Εἶναι ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ, ποὺ αἰσθάνθηκαν ὁ Ἄδμητος καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Φερῶν, ὅταν ξαναεῖδαν τὴν Ἄλκηστη ζωντανή.

Ἑρωτήσεις : Πῶς λεγόταν ἡ κόρη τοῦ Πελία ; Ποιὸν πῆρε ἄνδρα ; Τί ἔπαθε ὁ Ἄδμητος ; Τί εἶπαν οἱ θεοί ; Τί θυσία ἔκαμε ἡ Ἄλκηστη ; Τί ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς ;

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟ ΔΕΡΜΑ

Στὸν Ὀρχομενὸ τῆς Βοιωτίας ἦταν βασιλιάς ὁ Ἀθάμας. Εἶχε πάρῃ γυναῖκα τὴ Νεφέλη καὶ ἔκαμε δυὸ παιδιά, τὸ Φρίξο καὶ τὴν Ἑλλη. Ἡ Νεφέλη πέθανε καὶ ὁ Ἄδμητος πῆρε δεύτερη γυναῖκα, τὴν Ἰνώ. Αὐτὴ δὲν ἀναποῦσε καθόλου τὰ παιδιά τῆς Νεφέλης καὶ ἤθελε νὰ τὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση. Κατάφερε λοιπὸν τὶς γυναῖκες τῶν Ὀρχομενοῦ νὰ καβουρδίζουν κρυφὰ τὸ στάρι, ποῦ θὰ ἔσπερναν οἱ ἄνδρες τους στὰ χωράφια.

Τὸ καβουρδισμένον στάρι δὲ φύτρωνε καὶ στὸν Ὀρχομενὸ ἔπεσε μεγάλη πείνα. Ὁ Ἀθάμας ἔστειλε ἀνθρώπους στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν νὰ ρωτήσουν τί πρέπει νὰ γίνῃ, γιὰ νὰ πάσῃ ἡ πείνα. Ἡ Ἰνώ ἔπεισε μὲ δῶρα τοὺς ἀπεσταλμένους νὰ εἰποῦν πῶς τὸ μαντεῖο εἶπε, ὅτι τότε θὰ πάσῃ ἡ πείνα, ὅταν ὁ Ἀθάμας θυσιάσῃ στὸ Δία τὸ Φρίξο καὶ τὴν Ἑλλη.

Ὅταν ὁ Ἀθάμας ἄκουσε τὴν ἀπάντηση τοῦ μαντείου,

λυπήθηκε πάρα πολύ, γιατί αγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιά του. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ κάμη κι ἄλλιῶς, γιατί ὁ λαὸς πεινοῦσε.

Ἡ Νεφέλη τότε γιὰ νὰ σώση τ' ἀγαπημένα της παιδιά, τοὺς ἔδωσε ἕνα κριάρι, ποὺ εἶχε χρυσὰ μαλλιά καὶ τοὺς εἶπε νὰ καβαλήσουν σ' αὐτὸ καὶ νὰ φύγουν μακριὰ.

Τὰ παιδιά καβάλησαν τὸ χρυσόμαλλο κριάρι κι ἐκεῖνο πετοῦσε ἀποπάνω ἀπὸ ξηρὲς καὶ θάλασσες. Ὅταν τὸ κριάρι ἔφτασε στὸ στενὸ μέρος τῆς θάλασσας, ποὺ χωρίζει τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν Ἀσία, ἡ Ἕλλη ζαλίστηκε, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε.

Ἀπὸ τὸ ὄναμά της ἡ θάλασσα ἐκείνη ὠνομάστηκε Ἑλλησποντος.

Ὁ Φρίξος ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι του καβάλα στὸ κριάρι κι ἔφτασε στὴν Κολχίδα. Ἐκεῖ φιλοξενήθηκε ἀπὸ τὸ βασιλιά τῆς Κολχίδας Αἰήτη. Ὁ Φρίξος θυσίασε στὸ Δία τὸ κριάρι καὶ τὸ χρυσόμαλλο δέρμα του χάρισε στὸν Αἰήτη.

Ἐρωτήσεις: Ποιὸς ἦταν βασιλιάς στὸν Ὀρχομένο; Ποιά εἶχε γυναῖκα; Ποιά παιδιά ἀπόκτησε; Τί ἔκαμε ἡ Ἰνώ; Τί ἔδωσε στὰ παιδιά της ἡ Νεφέλη; Τί ἔπαθε ἡ Ἕλλη; Ποῦ ἔφτασε ὁ Φρίξος;

ΠΕΛΙΑΣ — ΙΑΣΩΝΑΣ

Στὴν Ἰωλκὸ τῆς Θεσσαλίας ἦταν βασιλιάς ὁ Αἴσωνας. Ὁ ἀδελφός του ὅμως Πελίας τοῦ ἄρπαξε τὸ θρόνο καὶ ὁ Αἴσωνας ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἰωλκὸ μὲ τὸ παιδί του Ἰάσωνα.

Ὁ Αἴσωνας πάντοτε θύμιζε στὸ παιδί του τί τοῦ ἔκαμε ὁ ἀδελφός του καὶ τὸ παρακινουῦσε νὰ πάρη τὴ βασιλεία ἀπὸ τὸ θεῖο του Πελίας.

Ὁ Ἰάσωνας ἔγινε παληκάρι δυνατὸ καὶ γενναῖο καὶ ἀποφάσισε νὰ ρθῆ στὴν Ἰωλκὸ ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸ θεῖο του τὴ βασιλεία.

Ὅταν πλησίασε στὴν Ἰωλκὸ, ἀπάντησε τὸν ποταμὸ

Ἄναυρο πλημμυρισμένο ἀπὸ τὶς βροχές. Περνώντας μὲ τὰ πόδια τὸν ποταμὸ ἔχασε τὸ ἓνα του παπούτσι, γιὰ τὸ τοῦ πῆρε τὸ νερό.

Περπατώντας ἔτσι μὲ ἓνα παπούτσι ἔφτασε στὴν Ἰωλκὸ καὶ παρουσιάστηκε στὸν Πελία. Αὐτός, μόλις τὸν εἶδε ταραχτήκε πολύ, γιὰ ἓνα χρησμὸς τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν τοῦ εἶχε εἰπῆ νὰ φυλάγεται ἀπ' αὐτὸν ποῦ θὰ φορῆ ἓνα παπούτσι (τὸ μονοσάνταλο).

Ὁ Πελίας τοῦ εἶπε πῶς θὰ τοῦ παραδῶσῃ τὴ βασιλεία ἂν φέρῃ ἀπὸ τὴν Κολχίδα τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.

Ὁ Ἰάσοντας, ποῦ ἦταν παληκάρι ἀτρόμητο καὶ εἶχε ἀκούσει τὰ κατορθώματα τοῦ Ἡρακλῆ καὶ τοῦ Θησέα, δέχτηκε τὴν πρόταση. Συνεινοήθηκε μὲ τὸν Ἡρακλῆ, τὸ Θησέα, τὸν Ὀρφέα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἥρωες καὶ ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὴν Κολχίδα.

Ἀπὸ τὴν Ἰωλκὸ ὅμως, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Κολχίδα, ἔπρεπε νὰ ἔχουν πλοῖο καὶ μάλιστα μεγάλο, γιὰ τὸ θὰ περνοῦσαν τὸ Αἰγαῖο πέλαγος καὶ τὸν Εὐξείνιο πόντο. Ἐκεῖ στὴν Ἰωλκὸ ἦταν ἓνας περίφημος ναυπηγός, ποῦ λεγόταν Ἄργος. Αὐτὸς ἔκοψε ξύλα ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Πηλίου καὶ ἔφτιασε ἓνα ὠραῖο πλοῖο, ποῦ ὠνομάστηκε Ἄ ρ γ ὦ. Καὶ ὅσοι μπῆκαν μέσα, γιὰ τὴν Κολχίδα, ὠνομάστηκαν Ἄ ρ γ ο ν α ὕ τ ε ς καὶ ἡ ἐκστρατεία ὠνομάστηκε Ἄ ρ γ α ν α υ τ ι κ ῆ.

Ἐ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Πῶς ἔγινε βασιλιάς στὴν Ἰωλκὸ ὁ Πελίας ; Τί ἔκαμε ὁ Ἰάσοντας ; Τί ἔχασε, ὅταν περνοῦσε τὸν Ἄναυρα ; Τί εἶχε εἰπεῖ ὁ χρησμὸς στὸν Πελία ; Τί διάταξε τὸν Ἰάσωνα ὁ Πελίας ; Ποιὸς ἔφτιασε τὸ πλοῖο ; Πῶς λεγόταν τὸ πλοῖο καὶ οἱ ἥρωες ;

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΩΝ

Ἄμα ἐτοιμάστηκε τὸ πλοῖο, μπῆκαν μέσα οἱ ἥρωες καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἰωλκὸ. Πέρασαν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, τὸν Ἑλλάσποντο, τὴν Προποντίδα καὶ ἔφτασαν στὰ στενὰ τοῦ Βοσπόρου, ἐκεῖ ὅπου εἶναι σήμερα ἡ Κωνσταντινούπολη.

Ἐκεῖ συνάντησαν μιὰ μεγάλη δυσκολία. Οἱ βράχοι, πού εἶναι ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο τοῦ στενοῦ, ἀνοιγαν κι ἔκλειγαν μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ἄν τὸ πλοῖο δακίμαζε νὰ περάσῃ, οἱ βράχοι θὰ τὸ ἔκλειγαν μέσα καὶ θὰ τὸ ἔσπαζαν σὰν καρύδι.

Στέκονταν λοιπὸν οἱ Ἀργοναῦτες στὸ στόμιο τοῦ Βοσπόρου καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν.

Μέσα στὸ πλοῖο ὁ μῶμος εἶχαν καὶ τὸ μάντι Φινέα καὶ τὸν ρώτησαν τί πρέπει νὰ γίνῃ. Αὐτὸς τοὺς εἶπε ν' ἀπολύσουν ἓνα περιστέρι καὶ ἂν τὸ περιστέρι περάσῃ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς βράχους, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, τότε νὰ περάσουν κι αὐτοί. Τὸ περιστέρι πέρασε καὶ ὅταν ἔκλεισαν οἱ βράχοι, τοῦ ἔκοψαν λίγο τὴν οὐρά.

Τότε οἱ Ἀργοναῦτες ἄρπαξαν τὰ κουπιά στὰ χέρια, κωπηλάτησαν μὲ δύναμη καὶ πέρασαν

τὰ στενὰ καὶ, ὅταν ἔκλεισαν οἱ βράχοι, ἔβλαψαν λίγο μόνο τὸ πίσω μέρος τοῦ πλοίου, τὴν πρύμνα.

Ἐπειτα πέρασαν τὸν Εὐξείνιο πόντο κι ἔφτασαν στὴν Κολχίδα. Ὁ Ἰάσωνας παρουσιάστηκε στὸν Αἰήτη καὶ ζήτησε τὸ χρυσομάλλο δέρμα.

Ἐρωτήσεις : Ποιές θάλασσες πέρασαν οἱ Ἀργοναῦτες ; Τί ἐμπόδιο βρῆκαν στὸ Βόσπορο ; Τί εἶπε ὁ μάντις Φινέας ; Πῶς πέρασαν τὰ στενὰ ;

Ο ΙΑΣΟΝΑΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

Ὁ Αἰήτης εἶπε στὸν Ἰάσονα, ὅτι εὐχαρίστως θὰ τοῦ δώσῃ τὸ δέριμα, ἂν κατορθώσῃ νὰ ζέψῃ στὸ ἀλέτρι δυὸ ταύρους, παῦ ἔβγαζαν ἀπὸ τὰ ρουθούνια τους φωτιά καὶ εἶχαν πόδια σιδερένια καὶ ἀφοῦ τοὺς ζέψῃ, νὰ ὀργώσῃ τὴ γῆ καὶ νὰ σπεύρῃ δόντια δράκοντα.

Ὁ Αἰήτης ἦταν βέλαιος πῶς οἱ ταῦροι θὰ κατασπαράξουν τὸν Ἰάσονα.

Ὁ Ἰάσονας δέχτηκε τὴν πρόταση.

Ὁ Αἰήτης εἶχε μιὰ κόρη ποὺ τὴν ἔλεγαν Μήδεια. Αὐτὴ ἦταν μάγισσα καὶ ἅμα εἶδε τὸν Ἰάσονα, τὸν λυπήθηκε νὰ χαθῆ εἰς αἰὲς ἀδικὰ καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ ἀλοιφή ν' ἀλείψῃ τὸ σῶμα του καὶ τὰ ὄπλα του. Μὲ τὴν ἀλοιφή αὐτὴ ὁ Ἰάσονας θὰ ξέφευγε κάθε κίνδυνο. Καὶ τοῦ εἶπε πῶς ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ δράκοντα θὰ φυτρώσουν πολεμιστὲς ἄγριοι, ποὺ θὰ θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν. Αὐτὸς ὅμως νὰ ρίξῃ ἐπάνω τους μερικὲς πέτρες.

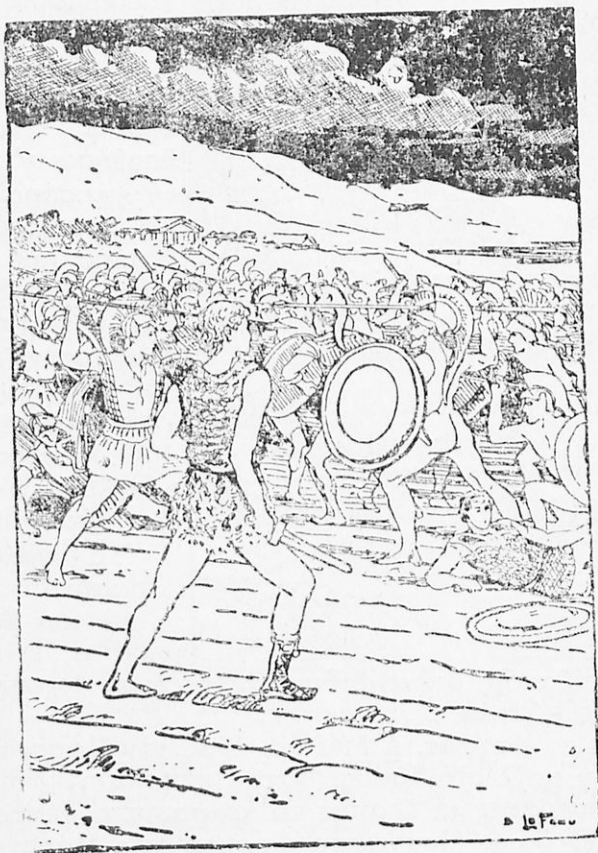

Ὁ Ἰάσωνας πῆρε τὴν ἀλοιφή, ἀλείφτηκε καὶ μπῆκε στὸ στάβλο, πού ἦταν οἱ ταῦροι. Αὐταί, μόλις τὸν εἶδαν, ὤρμησαν μὲ φοβερὰ μουγγριτὰ κατεπάνω του, μὰ δὲν τοῦ ἔκαναν τίποτε. Τὸν προφύλαγε ἡ ἀλοιφή.

Ὁ Ἰάσωνας τοὺς ἔπιασε ἀπὸ τὰ κέρατα, τοὺς ἔξεψε στὸ ἀλέτρι, ὤργωσε τὴ γῆ κι ἔσπειρε τὰ δόντια τοῦ δράκοντα. Ἀμέσως τότε πετάχτηκαν ἀπὸ τὴ γῆ πολεμιστὲς μὲ κωνιάρια καὶ ὤρμησαν νὰ σκοτώσουν τὸν Ἰάσωνα. Αὐτὸς ὅμως τοὺς πέταξε στὴ μέση μιὰ πέτρα. Αὐ-

τοὶ νόμισαν πῶς ὁ ἕνας θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλον καὶ πιάστηκαν ἀναμεταξύ τους καὶ σκοτώθηκαν ὅλοι.
Ὁ Ἰάσωνας παρουσιάστηκε στὸν Αἰήτη καὶ τοῦ εἶπε

ὅτι ἔξεψε τοὺς ταύρους, ὅτι ἔσπειρε τὰ δόντια τοῦ δράκοντα καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χρυσόμαλλο δέρμα, κατὰ τὴ συμφωνία, πού εἶχαν κάμει.

Ὁ Αἰήτης ὅμως θύμωσε καὶ εἶπε στὸν Ἰάσωνα νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Κολχίδα, γιατί θὰ σκοτώσῃ καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του. «Ὅ,τι ἔκαμες, τοῦ εἶ-

πε, τὸ ἔκαμες μὲ τὴ βοήθεια τῆς μάγισσας κόρης μου Μήδειας. Φύγετε ἀμέσως».

Ὁ Ἴάσωνας ἀπελπίστηκε κι ἀποφάσισε νὰ φύγη ἀπὸ

τὴ Κολχίδα, χωρὶς τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.

Τότε παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν ἡ Μήδεια καὶ τοῦ εἶπε: «Μὴ φεύγης, ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω ν' ἀρπάξης τὸ χρυσόμαλλο δέρμα κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅμως πὼς θὰ μὲ πάρης μαζί σου στὴν πατρίδα σου καὶ θὰ μὲ κάμης γυναῖκα σου».

Ὁ Ἴάσωνας τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τὴν πάρη.

Τὸ χρυσόμαλλο δέρμα ἦταν κρεμασμένο σὲ μιὰ βαλανιδιά μέσα σ' ἓνα δάσος.

Στὴ ρίζα τῆς βαλανιδιάς φύλαγε ἓνας τρομερὸς δράκοντας πάντοτε ἄγρυπνος.

Ὅταν νύκτωσε, ἡ Μήδεια πῆρε τὸν Ἴάσωνα καὶ πήγαιναν μαζί στὸ δάσος. Ὅταν πλησίασαν στὴ βαλανιδιά, ἄστραφτε κι ἔλαμπε τὸ κρεμασμένο δέρμα.

Ἀμα ὅμως πλησίασαν, ὥρμησε στὸν Ἴάσωνα ὁ δράκοντας μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα νὰ τὸν φάη. Ἡ Μήδεια πλησίασε καὶ ἔρριξε στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ δράκοντα ἓνα μαγικὸ φάρμακο καὶ ὁ δράκοντας ἀποκοιμήθηκε. Τότε ὁ Ἴάσωνας ξεκρέμασε τὸ δέρμα καὶ μαζί μὲ τὴ Μήδεια ἔτρεξαν γρήγορα στὴν ἀκρογιαλιά καὶ μπῆκαν στὴν Ἄργω. Ἡ Μήδεια πῆρε μαζί της καὶ τὸν μικρὸ της ἀδελφὸ Ἄψυρτο.

Οἱ Ἀργοναῦτες ἀμέσως ἄνοιξαν τὰ πανιά, ἔπιασαν τὰ κουπιά καὶ βιαστικοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Κολχίδα.

Ὁ Αἰήτης μόλις ἔμαθε τί ἔγινε, μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο καὶ καταδίωξε τοὺς Ἀργοναῦτες. Πλησίασε τὴν Ἀργὴ καὶ ἦταν κίνδυνος νὰ τὴν πιάσῃ. Τότε ἡ Μήδεια σκότωσε τὸν ἀδελφὸ τῆς, τὸν ἔκοψε κομμάτια καὶ πετοῦσε στὴ θάλασσα ἓνα ἓνα κομμάτι. Ὁ Αἰήτης περιμάζευε τὰ κομμάτια τοῦ παιδιοῦ του καὶ ἀργοποροῦσε. Τότε οἱ Ἀργοναῦτες βρῆκαν καιρὸ, ἀπομακρύνθηκαν καὶ σώθηκαν.

Οἱ θεοὶ ὅμως ὠργίστηκαν γιὰ τὸ κακούργημα τῆς Μήδειας καὶ ἔστειλαν μεγάλες τρικυμίες. Οἱ Ἀργοναῦτες μὲ μεγάλα βάσανα κατῶρθωσάν νὰ σωθοῦν καὶ ἔφτασαν στὴν Ἰωλκὸ.

Ὁ Ἰάσοντας παράδωσε τὸ χρυσομάλλο δέρμα στὸ θεῖο του Πελία καὶ τοῦ ζήτησε τὴ βασιλεία, κατὰ τὴ συμφωνία τους. Ὁ Πελίας ὅμως ἀρνήθηκε. Τότε ὁ Ἰάσοντας τὸν σκότωσε, ἔγινε βασιλιάς καὶ πῆρε γυναῖκα τὴ Μήδεια.

Ἐρωτήσεις : Τί εἶπε ὁ Αἰήτης στὸν Ἰάσονα νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ δέρμα ; Ποιὸς βοήθησε τὸν Ἰάσονα ; Πῶς κατῶρθωσε ὁ Ἰάσοντας νὰ ζέψῃ τοὺς ταύρους ; Τί φύτρωσαν ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ δράκοντα ; Τί ἔκαμε ὁ Ἰάσοντας στοὺς πολεμιστὲς ; Τί εἶπε ἔπειτα ὁ Αἰήτης στὸν Ἰάσονα ; Πῶς πῆρε τὸ δέρμα ὁ Ἰάσοντας ; Τί ἔκαμε ἡ Μήδεια, γιὰ νὰ γλυτώσουν οἱ Ἀργοναῦτες ; Πῶς ἔγινε βασιλιάς στὴν Ἰωλκὸ ὁ Ἰάσοντας ;

ΤΡΩΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κοντὰ στὸν Ἑλλήσποντο ἦταν τὸν παλιὸν καιρὸ ἡ πόλη Τροία. Βασιλιάς τῆς Τροίας ἦταν ὁ Πρίαμος, εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, γιατί εἶχε ἄπειρα πλούτη καὶ πενήντα παιδιά. Τὸ μεγαλύτερο λεγόταν Ἔκτορας καὶ ἦταν πολὺ ἀνδρεῖο. Τὸ δεύτερο λεγόταν Πάρις ἢ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ Ἀφροδίτη τοῦ εἶχε χάριση μεγάλη ὁμορφιά.

Μιά φορά ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη φιλονεικοῦσαν ποιά ἀπ' αὐτὲς ἦταν πιὸ ὁμορφη. Ὁ Δίας ὤρισε γιὰ κριτὴ τὸν Πάρι, τὸ γιὸ τοῦ Πρίαμου, νὰ κρίνῃ αὐτὸς ποιά ἀπὸ τίς τρεῖς θεές εἶναι ἡ πιὸ ὁμορφη.

Πῆγαν καὶ οἱ τρεῖς στὴν Τροία, συνάντησαν τὸν Πάρι καὶ καθεμιά τοῦ ἔταξε διάφορα δῶρα, γιὰ νὰ κρίνῃ αὐτὴ ὠραία. Ἡ Ἀφροδίτη τοῦ ἔταξε τὴν πιὸ ὁμορφη γυναῖκα τοῦ κόσμου καὶ ὁ Πάρις ἔκρινε πὼς ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ἡ πιὸ ὁμορφη θεά.

Ἡ Ἀφροδίτη τότε τοῦ εἶπε πὼς ἡ πιὸ ὁμορφη γυναῖκα τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Ἑλένη ἡ γυναῖκα τοῦ Μενέλαου, βασιλιᾶ τῆς Σπάρτης.

Ὁ Πάρις μόλις ἄκουσε αὐτό, μπαίνει σὲ πλοῖο μαζί μὲ τὸν ξάδελφό του Αἰνεΐα καὶ πηγαίνει στὸ Γύθειο, κι ἀπ' ἐκεῖ ἀνεβαίνει στὴ Σπάρτη.

Ὁ Μενέλαος, ἅμα εἶδε ἓνα τέτοιο βασιλόπουλο, τοὺς ὑπαδέχτηκε στὸ παλάτι του, ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι, καὶ τοὺς φιλοξένησε πολλές ἡμέρες. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς εἶχε κάποια δουλειὰ στὴν Κρήτη, ἔφυγε καὶ ἄφησε παραγγελία στὴν Ἑλένη νὰ περιποιη-

Η άρπαγή τῆς Ἑλένης.

θῆ τοὺς ξένους ὅσον καιρὸ θὰ μείνουν στὸ παλάτι τους.

Ὁ Πάρις, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἀφροδίτης, κατάφερε τὴν Ἑλένη νὰ παρατήρησιν τὸν ἄνδρα τῆς, ἓνα κοριτσάκι ποὺ εἶχε, τὸ σπῆτι τῆς, καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Πάρι στὴν Τροία. Φεύγοντας πῆραν καὶ πολλοὺς θησαυροὺς τοῦ Μενέλαου.

Ὅταν ὁ Μενέλαος γύρισε ἀπὸ τὴν Κρήτη, βρῆκε τὸ παλάτι τοῦ ἔρημο. Τὸν ἔπιασε τότε μεγάλος θυμὸς καὶ ἦλθε στὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἀγαμέμνονα, ποὺ ἦταν βασιλιάς στῆς Μυκῆνες, νὰ σκεφτοῦν τί νὰ κάμουν, γιὰ νὰ τιμωρήσουν τὸν Πάρι.

Σκέφθηκαν λοιπὸν καὶ ἀποφάσισαν νὰ προσκαλέσουν ὅλους τοὺς βασιλιάδες τῆς Ἑλλάδας νὰ ἐκστρατεύσουν ὅλοι μαζί στὴν Τροία, νὰ τὴν κυριεύσουν, νὰ τὴν καταστρέψουν κι ἔτσι νὰ ἐκδικηθοῦν καὶ τὸν Πάρι καὶ τὸν Πρίαμο, ποὺ δέχτηκε τὴν Ἑλένη στὸ παλάτι του.

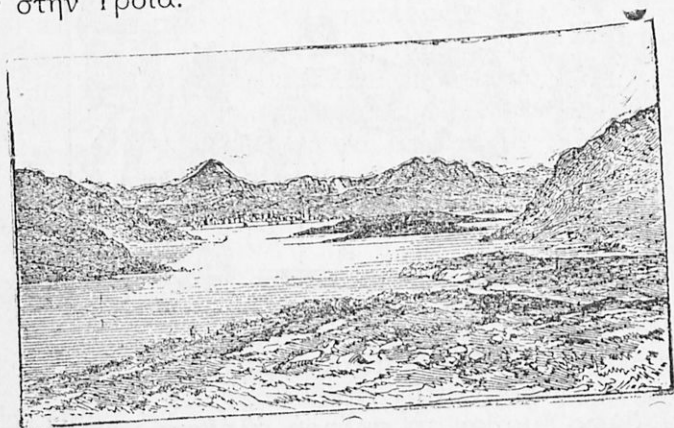
Ἔστειλαν λοιπὸν ἀπεσταλμένους σὲ ὅλες τῆς πόλεις τῆς Ἑλλάδας καὶ προσκαλοῦσαν τοὺς βασιλιάδες στὸν πόλεμο. Οἱ περισσότεροι δέχτηκαν τὴν πρόσκληση, γιὰ τὴ θεώρησαν τὴν ἄρπαγὴ τῆς Ἑλένης προσβολὴ γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Καὶ αὐτοὶ ἦταν ὁ Ἀγαμέμνωνας βασιλιάς τῶν Μυκηνῶν, ὁ Διομήδης, βασιλιάς τοῦ Ἄργους, ὁ γέροντας Νέστορας, βασιλιάς τῆς Πύλου, ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, βασιλιάς τῆς Ἰθάκης, ὁ πελώριος Αἴας ὁ Τελαμώνιος, βασιλιάς τῆς Σαλαμίνας, ὁ Αἴας, τὸ παιδί τοῦ Ὀϊλέα, βασιλιάς τῶν Λοκρῶν, ὁ Μενεσθέας, βασιλιάς τῆς Ἀθήνας, ὁ Ἰδομενέας, βασιλιάς τῆς Κρήτης, ὁ ἀνδρειότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνες, Ἀχιλλεύς, βασιλιάς τῶν Μυρμιδόνων τῆς Θεσσαλίας καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἐρωτήσεις : Ποιὸς ἦταν βασιλιάς στὴν Τροία ; Τί ἔκαμαν ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη ; Ποιὸς τῆς δίκασε ; Τί ἔκαμε ὁ Πάρι στὴ Σπάρτη ; Τί ἔκαμε ὁ Μενέλαος, ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν Κρήτη ; Ποιοὶ βασιλιάδες τῆς Ἑλλάδας δέχτηκαν νὰ ἐκστρατεύσουν στὴν Τροία ;

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΥΛΙΔΑ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ

Οί βασιλιάδες ὅλοι συμφώνησαν νὰ μαζευτοῦν στὴν Αὐλίδα, παράλιο πόλη τῆς Βοιωτίας στὸν Εὐβοϊκὸ κόλπο, ἵκι ἀπ' ἐκεῖ ὅλοι μαζί νὰ ἐκστρατεύσουν στὴν Τροία. Ὅταν ἔφθασαν πιά ἐκεῖ ὅλοι μὲ τὸ στρατό τους καὶ τὰ πλοῖα τους, ἐξέλεξαν ἀρχιστράτηγο τὸν Ἄγαμέμνονα καὶ περίμεναν κατάλληλο καιρό, γιὰ νὰ φύγουν στὴν Τροία.

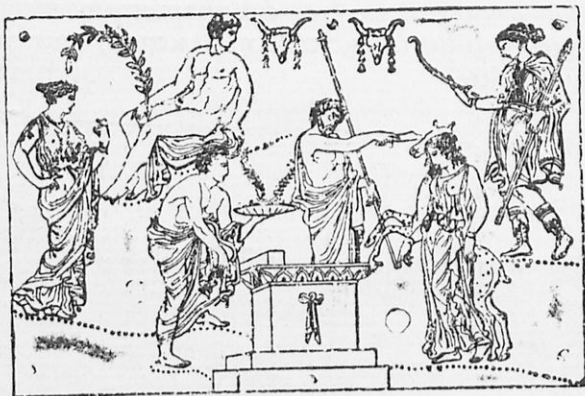
“Ὅλα τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων ἦταν 1186 καὶ στρατιῶτες ἑκατὸ χιλιάδες.

Περίμεναν νὰ φυσήσῃ ἄνεμος, ν' ἀπλώσουν τὰ πανιά τῶν πλοίων καὶ νὰ ταξιδέψουν, μὰ τίποτε. Ἄνεμος δὲ φυσοῦσε καθόλου, οὔτε φύλλο δένδρου δὲ σειόταν. Ὅλοι ἦταν στενοχωρημένοι, γιὰτὶ κάθονταν ἔτσι ἄσκοπα στὴν Αὐλίδα.

Στὸ στρατὸ τῶν Ἑλλήνων ἦταν καὶ ἓνας μάντις, ποὺ λεγόταν Κάλχας καὶ αἱ βασιλιόδες τὸν ρώτησαν γιὰτὶ δὲ φυσᾷ ἄνεμος. Ὁ Κάλχας εἶπε, ὅτι ἡ θεὰ Ἄρτεμιδα εἶναι θυμωμένη μὲ τὸν Ἄγαμέμνονα, γιὰτὶ τῆς σκότωσε τὸ χρυσόμαλλο ἐλάφι καὶ ὅτι τότε θὰ ξεθυμώσῃ,

όταν ο Ἀγαμέμνονας θυσιάση γιά χάρη της τήν κόρη του Ἴφιγένεια.

Ταράχτηκε πολὺ ὁ Ἀγαμέμνονας, ὅταν ἄκουσε αὐτὸ καὶ δὲν ἤθελε νὰ θυσιάση τήν ἀθῶα κόρη του. Ἔπειτα ὅμως σκέφθηκε, ὅτι ὁ πόλεμος θὰ ματαιωθῆ, ἂν δὲν κάμη αὐτὴ τῆ θυσία καὶ ἔγραψε στὶς Μυκῆνες στὴ γυναῖκα του Κλυταιμνήστρα νὰ πάρη τήν Ἴφιγένεια καὶ νὰ ἔλθουν στὴν Αὐλίδα, γιὰτὶ πρόκειται νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ

τὸν Ἀχιλλέα. Χαρούμενη ἡ Κλυταιμνήστρα πῆρε τὴν Ἴφιγένεια κι ἔφτασαν στὴν Αὐλίδα.

Ἐκεῖ ὅμως ἔμαθαν τὴ σκληρὴ ἀλήθεια καὶ ἄρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ λυπηθῆ τὴν ἀθῶα κόρη καὶ νὰ μὴ τὴν θυσιάση. Ὁ Ἀγαμέμνονας τότε εἶπε στὴν Ἴφιγένεια : «Καίταξε, παιδί μου, πόσες χιλιάδες ἄνθρωποι εἶναι ἔτοιμοι νὰ θυσιαστοῦν γιά τὴν τιμὴ τῆς Ἑλλάδας καὶ ὅλοι ἀπὸ σένα περιμένουν νὰ τοὺς δώσης τὴν εὐκαιρία αὐτή».

Τότε ἡ Ἴφιγένεια δέχτηκε πρόθυμα νὰ θυσιασθῆ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ Κάλχας κατέβασε τὸ σπαθί γιά νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι τῆς Ἴφιγένειας, ἡ Ἀρτέμιδα ἄρπαξε τὴν κόρη καὶ στὴ θέση της ἔβαλε ἕνα ἔλαφι.

Ἀμέσως φύσηξε ἄνεμος καὶ τὰ πλοῖα ἔφυγαν γεμάτα στρατὸ γιά τὴν Τροία.

Ἐρωτήσεις: Ποῦ μαζεύτηκαν οἱ Ἕλληνες; Γιὰ ἔμπόδιο βρῆκαν; Τί εἶπε ὁ Κάλχας; Τί ἔγραψε ὁ Ἄγαμέμνωνας στίς Μυκῆνες; Τί εἶπε ὁ Ἄγαμέμνωνας στήν Ἴφιγένεια; Τί ἔγινε τήν ὥρα τῆς θυσίας;

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ

Οἱ Ἕλληνες ἔφθασαν μέ τὰ πλοῖα τους στά παράλια τῆς Τροίας. Πρὶν βγοῦν ἀπό τὰ πλοῖα, ἔστειλαν ἀνθρώπους στόν Πρίαμο καί τοῦ πρότειναν νά τους ἀποδώσῃ τήν Ἑλένη καί τους θησαυρούς μέ τὸ καλὸ καί νά μὴ γίνῃ πόλεμος. Τότε οἱ φρονιμώτεροι ἀπὸ τους Τρωαδίτες συμβούλεψαν τὸν Πρίαμο νά δεχθῆ τίς δίκαιες προτάσεις τῶν Ἑλλήνων καί νά ματαιωθῆ ὁ πόλεμος. Ὁ Πάρις ὅμως ἐπίμενε νά μὴ δώσουν τίποτε καί οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Ἑλλήνων ἔφυγαν ἀπρακτοὶ ἀπὸ τὴν Τροία.

Τότε οἱ Ἕλληνες ἀποβιβάστηκαν ἀπὸ τὰ πλοῖα τους στήν ξηρά. Οἱ Τρωαδίτες δοκίμασαν νά τους ἔμποδίσουν νά βγοῦν, μὰ οἱ Ἕλληνες τους νίκησαν καί τους ἀνάγκασαν νά κλειστοῦν μέσα στήν πόλη τους.

Ἡ Τροία εἶχε γύρω τεῖχη ψηλά καί χοντρά καί οἱ Τρωαδίτες ἦταν στήν ἀσφάλεια κλεισμένοι μέσα.

Οἱ Ἕλληνες δοκίμασαν πολλές φορές νά ἀνεβοῦν στά τεῖχη καί νά κυριεύσουν τὴν πόλη, μὰ δὲν τὸ κατῶρθωσαν. Πολλές φορές ἔβγαιναν καί οἱ Τρωαδίτες ἔξω καί πολεμοῦσαν μέ τους Ἕλληνες καί προσπαθοῦσαν νά τους διώξουν ἀπὸ τὸν τόπο τους, μὰ τίποτε δὲν ἔκαναν, καί ἀναγκάζονταν κάθε φορὰ νά καταφεύγουν μέσα στήν πόλη.

Ὁ ἀνδρειότερος ἀπὸ ὄλους τους Τρωαδίτες ἦταν ὁ Ἔκτορας, ὁ γιὸς τοῦ Πρίαμου, καί ἀπὸ τους Ἕλληνες, ὁ Ἀχιλλέας.

Οἱ Ἕλληνες πολιορκήσαν τὴν Τροία μέ τὸ σκοπὸ ν' ἀναγκάσουν τους κατοίκους τῆς νά παραδοθοῦν ἀπὸ τὴν πείνα.

Αὐτὴ ἡ πολιορκία βάσταξε δέκα χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸ

διάστημα καὶ οἱ Τρωαδίτες καὶ οἱ Ἕλληνες ἔπαθαν πολλές συμφορὲς ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο πόλεμο.

Ἔρωτες : Τί ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες μόλις ἔφτασαν στὴν παραλία τῆς Τροίας ; Τί συμβούλεψαν οἱ φρονιμώτεροι Τρωαδίτες ; Τί ἔκαμε ὁ Παρις ; Τί εἶχε γύρω ἡ Τροία ; Ποιὸς ἦταν ἀνδρειότερος ἀπὸ τοὺς Τρωαδίτες ; Ποιὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ; Τί ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες τὴν Τροία ;

ΘΥΜΟΣ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΑ

Οἱ Τρωαδίτες εἶχαν πολλοὺς συμμάχους γύρω στὴν πόλη τους καὶ πιὸ βαθειὰ στὰ μεσόγεια, πού τοὺς βοηθοῦσαν με ἄντρες καὶ τρόφιμα. Αὐτοὺς τοὺς συμμάχους οἱ Ἕλληνες τοὺς πολεμοῦσαν, κυρίευσαν πόλεις κι αἰχμαλώτιζαν ἀνθρώπους.

Ὁ Ἀγαμέμνωνας εἶχε αἰχμάλωτο μιὰ ὠραία κόρη, πού τὴν ἔλεγαν Χρυσῆδα καὶ ὁ Ἀχιλλέας ἄλλη, πού τὴν ἔλεγαν Βρυσηῖδα. Ὁ πατέρας τῆς Χρυσῆδας λεγόταν Χρῦσης καὶ ἦταν ἱερέας τοῦ Ἀπόλλωνα.

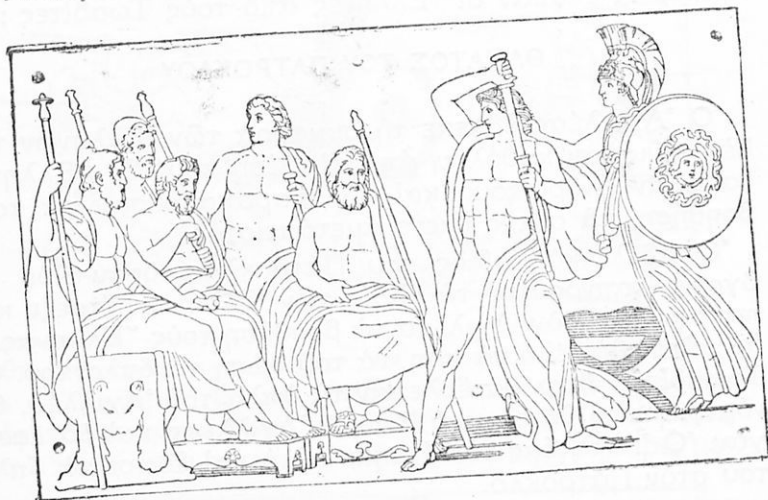
Ὁ Χρῦσης πῆρε πολλὰ δῶρα καὶ ἦλθε στὸν Ἀγαμέμνονα παρακαλώντας νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του. Ὁ Ἀγαμέμνωνας ὅμως τὸν ἔδιωξε με βρισιές. Ὁ Χρῦσης καταλυπημένος παρακάλεσε τὸν Ἀπόλλωνα νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Ἕλληνας γιὰ τὸ κακὸ πού τοῦ ἔκαμε ὁ ἀρχιστράτηγος Ἀγαμέμνωνας. Ὁ Ἀπόλλωνας ἄκουσε τὴν παράκληση τοῦ Χρῦση καὶ ἔστειλε μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια στοὺς Ἕλληνας. Κάθε ἡμέρα πέθαιναν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς.

Ὁ Ἀγαμέμνωνας ρώτησε τότε τὸ μάντι Κάλχαντα γιὰτί οἱ θεοὶ ἔστειλαν τὴν ἀρρώστεια αὐτῇ, κι ἐκεῖνος ἀπάντησε πὼς ὁ Ἀπόλλωνας εἶναι θυμωμένος μαζί του, γιὰτί δὲν ἀπόδωσε τὴ Χρυσῆδα στὸν πατέρα της καὶ πὼς δὲ θὰ πάψῃ ἡ ἀρρώστεια, ἂν δὲν τὴν στείλῃ στὸ Χρῦση με δῶρα πολλὰ.

Θύμωσε ὁ Ἀγαμέμνωνας, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπάντησι αὐτῇ, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ κι ἄλλιῶς. Εἶπε ὅμως :

«Εγὼ θὰ στείλω τὴ Χρυσηίδα στὸν πατέρα της μὲ δῶρα πολλά, θέλω ὅμως τὴ Βρυσηίδα, τὴν κόρη πού ἔχει αἰχμάλωτο ὁ Ἀχιλλέας. Καὶ ἂν δὲ θέλῃ αὐτὸς νὰ μοῦ τὴ δώσῃ μὲ τὸ καλὸ, θὰ πάω ὁ ἴδιος στὴ σκηνή του νὰ τὴν πάρω».

Μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἀχιλλέας, ἔγινε ἕξω

φρενῶν. Ἐβρισε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τραβήχτηκε στὴ σκηνή του.

Ὁ Ἀγαμέμνονας ἔστειλε τὴ Χρυσηίδα στὸν πατέρα της μὲ πολλὰ δῶρα, ἔστειλε ὅμως καὶ στὴ σκηνή τοῦ Ἀχιλλέα καὶ πήρε τὴ Βρυσηίδα.

Ὁ Χρῦσης χάρηκε πολὺ, ὅταν εἶδε τὴν κόρη του καὶ παρακάλεσε τὸν Ἀπόλλωνα νὰ πάψῃ τὴν ἀρρώστεια τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Ἀχιλλέας θύμωσε πολὺ γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς Βρυσηίδας, ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸν πόλεμο μὲ τοὺς Μυρμιδόνες του καὶ κάθονταν μακριὰ στὶς σκηνές τους.

Οἱ Τρωαδίτες, ὅταν εἶδαν, ὅτι ὁ Ἀχιλλέας δὲ λαβαίνει μέρος στὸν πόλεμο, πήραν θάρρος, νίκησαν τοὺς Ἑλληνας, τοὺς κυνήγησαν ὡς τὰ πλοῖα τους καὶ μάλιστα ἔβαλαν φωτιά σ' ἓνα πλοῖο καὶ καιγόταν.

Ἡρωικοὶ Χρόνοι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Π. Παναγοπούλου 3

Ἐρωτήσεις: Τί εἶχαν οἱ Τρωαδίτες; Ποιά αἰχμάλωτο εἶχε ὁ Ἀγαμέμνωνας; Ποιά εἶχε ὁ Ἀχιλλέας; Τί ἔκαμε ὁ Χρύσης; Τί τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀγαμέμνωνας; Τί ἔστειλε ὁ Ἀπόλλωνας στοὺς Ἕλληνας; Τί εἶπε ὁ Κάλχας; Τί ἔκαμε ὁ Ἀγαμέμνωνας; Τί ἔκαμε ὁ Ἀχιλλέας; Τί ἔπαθαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Τρωαδίτες;

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ

Ὁ Ἀχιλλέας ἔβλεπε τὴ συμφορὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ δὲν κινιῶταν καθόλου ἀπὸ τὴ θέση του. Οἱ Ἕλληνες ἔστειλαν ἀνθρώπους καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ, μὰ αὐτὸς ἔμεινε ἀμετάπειστος.

Ὁ ἀδελφικὸς φίλος του Πάτροκλος, ὅταν εἶδε νὰ βγαίῃ καπνὸς ἀπὸ τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων, ἔτρεξε καὶ παρακάλεσε τὸν Ἀχιλλέα νὰ βοηθήσῃ τοὺς Ἕλληνας, ἢ ἂν αὐτὸς δὲ θέλῃ νὰ πάῃ, νὰ τοῦ δώσῃ τὰ ὄπλα του. Οἱ Τρωαδίτες, ὅταν θὰ ἔβλεπαν τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέα, θὰ νόμιζαν πὼς θὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἀχιλλέας καὶ θὰ ἔφευγαν. Ὁ Ἀχιλλέας τὸ δέχτηκε αὐτὸ καὶ ἔδωσε τὰ ὄπλα του στὸν Πάτροκλο.

Ὅταν οἱ Τρωαδίτες εἶδαν τὸν Πάτροκλο μὲ τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέα, νόμισαν πὼς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἀχιλλέας, φοβήθηκαν καὶ ἔτρεχαν νὰ κλειστοῦν στὴν πόλη. Ὁ ἀνδρεῖος ὅμως Ἔκτορας γνόρισε τὸν Πάτροκλο, ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη, πολέμησε μὲ τὸν Πάτροκλο, τὸν σκότωσε καὶ πῆρε τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέα. Ὁ Μενέλαος ὅμως κατῶρθωσε νὰ πάρῃ τὸ πτώμα τοῦ Πάτροκλου καὶ οἱ Ἕλληνες τὸ ἔφεραν στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀχιλλέα.

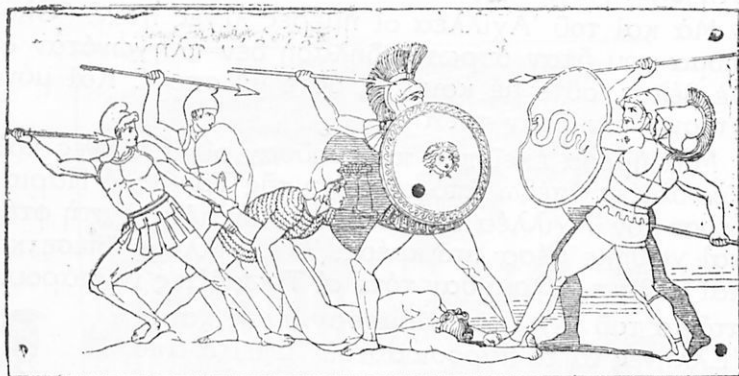
Μεγάλῃ λύπῃ αἰσθάνθηκε ὁ Ἀχιλλέας. Ἐπεσε κατὰ γῆς καὶ θρηνοῦσε τὸν ἀδελφικό του φίλο Πάτροκλο καὶ ὠρκίστηκε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἔκτορα.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε ὄπλα, παρακάλεσε τὴ μητέρα του Θέτιδα, πού ἦταν θεά, νὰ τοῦ προμηθεύσῃ ὄπλα.

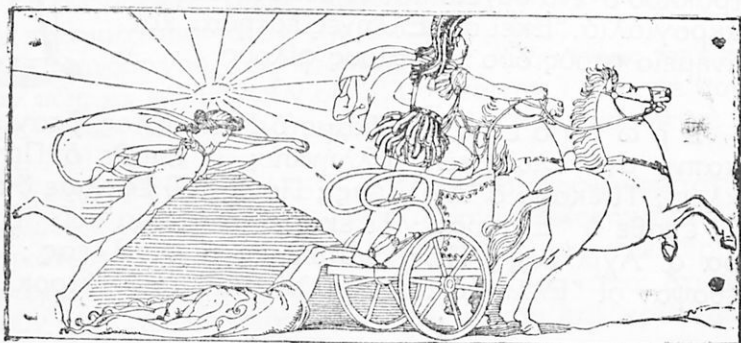
Ἡ Θέτιδα ἀνέβη στὸν Ὀλυμπο, παρακάλεσε τὸ θεὸ Ἥφαιστο νὰ φτιάσῃ ὄπλα τοῦ παιδιοῦ της κι ἐκεῖνος ἔτοιμασε μιὰ ὠραία πανοπλία. Ἡ Θέτιδα τὴν ἔφερε στὸν

Ἄχιλλέα, ἐκεῖνος φόρεσε τὰ καινούργια ὄπλα καὶ μετὸς Μυρμιδόνες τοῦ βῆκε στὸν πόλεμο.

Οἱ Τρωαδίτες μόλις εἶδαν πιά τὸν ἀληθινὸ Ἄχιλλέα,

φοβήθησαν πολὺ καὶ ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν στὴν πόλη. Μόνο ὁ Ἔκτορας ἔμεινε ἀπέξω. Ἡ φιλοτιμία του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ κλειστῆ καὶ αὐτὸς μέσα. Οἱ Τρωαδίτες ἀπὸ τὰ τεῖχη ἐπάνω τοῦ φώναζαν, νὰ μὴ γρήγορα μέ-

ια, γιατί ὁ Ἄχιλλέας ἔρχεται κατεπάνω του μετὸ ἄρμα του. Ὁ Ἔκτορας ὅμως ἔμεινε ἐκεῖ καὶ περίμενε τὸν Ἄχιλλέα.

Πολέμησαν φοβερὰ οἱ δύο τους καὶ ὁ Ἄχιλλέας σκότωσε τὸν Ἔκτορα. Θρῆνοι καὶ κοπετοὶ ἀκούγονταν ἀπεπάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη ἀπὸ τοὺς Τρωαδίτες, ποὺ ἔχασαν τὸν προστάτην.

Ἡ εἰκὼν ἐλήφθη ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ὁ Ἀχιλλέας ἔδεσε μ' ἓνα σχοινὶ τὸν Ἑκτορα ἀποπίσω ἀπὸ τὸ ἄρμα του καὶ γύριζε θριαμβευτικὰ στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων. Τὸ πτώμα τοῦ Ἑκτορα συρόταν στὴ σκόνῃ καὶ στὶς λάσπες τοῦ δρόμου.

Μὰ καὶ τοῦ Ἀχιλλέα οἱ ἡμέρες λίγες ἦταν. Ὅλο τὸ σῶμα του ἦταν ἄτρωτο, δηλαδή δὲν πληγωνόταν οὔτε μὲ βέλος, οὔτε μὲ κοντάρι, οὔτε μὲ σπαθί. Καὶ μόνο ἡ φτέρνα του ἦταν τρωτή.

Μιὰ ἡμέρα ἐκεῖ ποὺ πολεμοῦσαν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τρωαδίτες ἀπέξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Τροίας, ὁ Πάρις τόξευσε τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸ βέλος τὸν πέτυχε στὴ φτέρνα καὶ χώθηκε μέσα στὸ κρέας. Ὁ Ἀχιλλέας ἔπεσε κάτω καὶ πέθανε. Ὁρμησαν τότε οἱ Τρωαδίτες νὰ πάρουν τὸ πτώμα τοῦ Ἀχιλλέα, ὥρμησαν ὁμως καὶ αἱ Ἕλληνες νὰ τὸ πάρουν αὐτοί. Ἐπειτα ἀπὸ μάχη δυνατὴ κατῶρθωσαν οἱ Ἕλληνες νὰ τὸ πάρουν. Ὅλοι θρήνησαν γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀχιλλέα. Ἐκαψαν τὸ πτώμα του καὶ τὴ στάχτη τὴν ἔβαλαν μὲ τὴ στάχτη τοῦ Πάτροκλου σ' ἓνα δοχεῖο καὶ τὸ ἔθαψαν στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐκεῖ οἱ Ἕλληνες ἔστησαν καὶ μνημεῖο στοὺς δύο γενναίους φίλους.

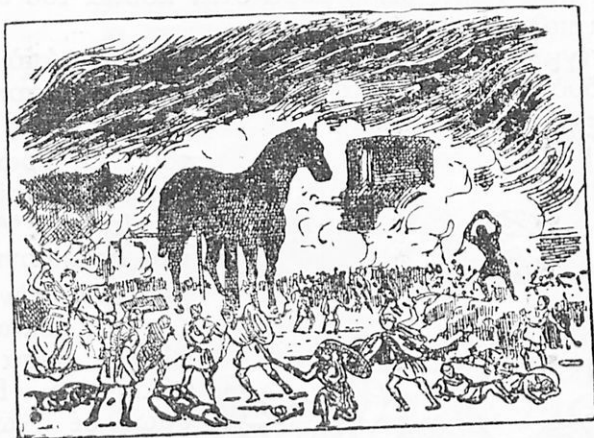
Ἐ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Τί ἔκαμε ὁ Πάτροκλος, ὅταν εἶδε καπνὸ στὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων ; Τί ἔπαθε ὁ Πάτροκλος ; Τί ἔκαμε ὁ Ἀχιλλέας ; Ποιὸς τοῦ ἔφτιασε ὄπλα ; Τί ἔπαθε ὁ Ἑκτορας ; Τί ἔκαμε τὸ πτώμα τοῦ Ἑκτορα ὁ Ἀχιλλέας ; Πῶς σκοτώθηκε ὁ Ἀχιλλέας ; Ποῦ ἔθαψαν οἱ Ἕλληνες τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Πάτροκλο ;

Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ

Ἀφοῦ σκοτώθηκε ὁ Ἑκτορας καὶ ὁ Ἀχιλλέας, οὔτε οἱ Τρωαδίτες μπορούσαν νὰ διώξουν τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ

τὸν τόπο τους, οὔτε οἱ Ἕλληνες νὰ κυριεύσουν τὴν Τροία.

Δέκα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα, πὺ οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἀποβιβαστῆ στὴν Τροία καὶ ἀκόμη δὲν τὴν εἶχαν κυριεύσει. Βαρέθηκαν πιά νὰ πολεμοῦν κι ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ὀδυσσεύς ὅμως κατῴρθωσε νὰ τοὺς ἐμποδίσι, νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἀπόφασή τους.

Ὁ πανοῦργος καὶ πολυμήχανος Ὀδυσσεύς σκεπτόταν πῶς νὰ κυριεύσουν οἱ Ἕλληνες τὴν Τροία μὲ πονηρία, ἀφοῦ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν κυριεύσουν μὲ τὴ βία. Καὶ βρῆκε τὸ μέσον.

Ἐφτιασε ἓνα μεγάλο ξύλινο ἄλογο, πὺ ὠνομάστηκε Δούρειος Ἴππος, καὶ στὴν κοιλιά του κλείστηκαν οἱ ἀνδρειότεροι Ἕλληνες. Οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ ἔκαψαν τὰ περιττὰ πράγματά τους, μπῆκαν μῆσα στὰ πλοῖα, τάχα, ὅτι φεύγουν γιὰ τὴν πατρίδα τους καὶ πῆγαν καὶ κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τὴ νῆσο Τένεδο.

Οἱ Τρωαδίτες ὅταν εἶδαν, ὅτι ἐξαφανίστηκε καὶ τὸ τελευταῖο Ἑλληνικὸ πλοῖο, βγῆκαν χαρούμενοι ἀπὸ τὴν πόλη καὶ σκορπίστηκαν στὸ μέρος, πὺ στρατοπέδευαν πρὶν οἱ Ἕλληνες.

Ἐκεῖ εἶδαν τὸ Δοῦρειο ἵππο καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸν μιὸ ἐπιγραφὴ πὼς οἱ Ἕλληνες τὸν ἀφιερώνουν στὴν Ἀθηνᾶ. Ἀποφάσισαν τότε νὰ μπάσουν τὸ ξύλινο ἄλογο στὴν πόλη τους καὶ νὰ τὸ στήσουν μπροστὰ στὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὁ Λαοκόοντας ὅμως, ὁ ἱερέας τοῦ Ἀπόλλωνα, τοὺς εἶπε πὼς αὐτὸ τὸ ξύλινο ἄλογο κάποια πανουργία εἶναι, καὶ πὼς χωρὶς ἄλλο μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου θὰ εἶναι πολεμιστές.

Τῇ στιγμῇ ὅμως ποὺ ἔλεγε αὐτά, βγῆκαν ἀπὸ τὴ θάλασσα δυὸ μεγάλα φίδια κι ἔπνιξαν καὶ τὸ Λαοκόοντα

καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ του. Οἱ Τρωαδίτες θεώρησαν τοῦτο τιμωρία τῆς Ἀθηνᾶς στὸ Λαοκόοντα, φοβήθηκαν τὴν ὀργή της καὶ ἔμπασαν τὸ ἄλογο μέσα στὴν πόλη τους. Ἐπειδὴ ὅμως δὲ χωροῦσε τὸ ἄλογο ἀπὸ τὴν πόρτα, γκρέμισαν τὸ τεῖχος σ' ἓνα μέρος καὶ τὸ ἔμπασαν στὴν πόλη.

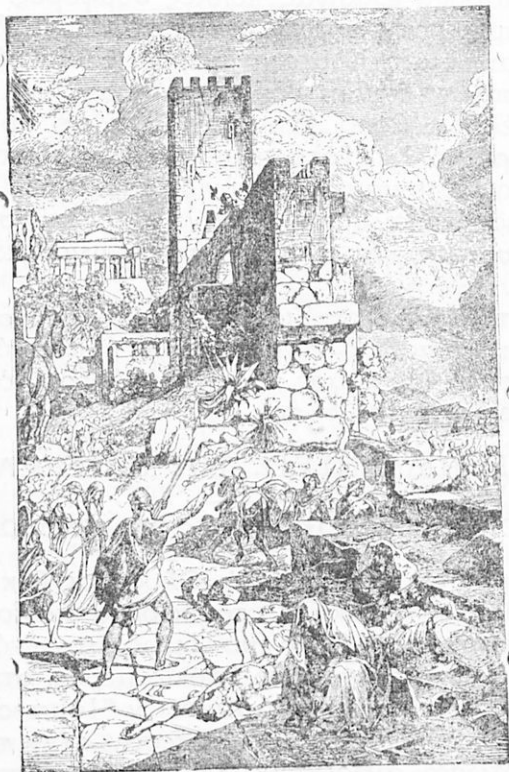
Ἀμέσως οἱ Τρωαδίτες τὸ ἔρριξαν στὴ διασκέδαση ἀπὸ τὴ χαρὰ τους, παῦ ἔφυγαν οἱ Ἕλληνες καὶ τέλειωσε

ὁ πόλεμος, ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια.

Ἐκεῖ ποὺ κοιμώνταν ξένοιαστοὶ τὴ νύχτα, βγῆκαν οἱ Ἕλληνες, ποὺ ἦταν κλεισμένοι μέσα στὸ ἄλογο, ἔκαμαν σημάδι καὶ στοὺς ἄλλους, ποὺ ἦταν κρυμμένοι πί-

σω ἀπὸ τὴν Τένεδο, ἔτρεξαν γρήγορα αὐτοὶ καὶ μῆκαν μέσα στὴν Τροία.

Οἱ Ἕλληνες ἄρχισαν νὰ σφάζουν τοὺς Τρωαδίτες, ν' ἀρπάζουν τοὺς θησαυροὺς τους καὶ νὰ καίνε τὴ πόλη. Σκότωσαν τὸν Πρίαμο καὶ τὰ παιδιὰ του, σκλάβωσαν

Καταστροφή τῆς Τροίας.

τις γυναῖκες, πῆρε ὁ Μενέλαος τὴν Ἑλένη καὶ μῆκαν στὰ πλοῖα τους νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Ἐρωτήσεις : Πόσα χρόνια βάσταξε ἡ πολιορκία τῆς Τροίας ; Τί ἤθελαν οἱ Ἕλληνες νὰ κάμουν ; Τί πονηρία ἔκαμε ὁ Ὀδυσσεύς ; Τί ἔπαθε ὁ Λαοκόοντας ; Πῶς κυριεύθηκε ἡ Τροία ;

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Οἱ Ἕλληνες φορτωμένοι λάφυρα ἀπὸ τὴν Τροία γύριζαν στὴν πατρίδα τους. Ἐπειδὴ ὅμως στὴν Τροία εἶχαν κάψη καὶ τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν, αὐτοὶ θύμωσαν κι ἔστειλαν στοὺς Ἕλληνας πολλές συμφορές.

Ὁ Ἀγαμέμνωνας ἔφτασε καλὰ στὴν πατρίδα του. Ἡ γυναῖκα του ὅμως Κλυταιμνήστρα μὲ τὸν Αἴγιστο τὸν δολοφόνησαν τὸ πρῶτο βδάδου μέσα στὸ παλάτι του.

Ὁ Μενέλαος, ἀφοῦ περιπλανήθηκε σὲ πολλὰ μέρη καὶ ὑπόφερε πολλά, ἔφτασε μὲ τὴν Ἑλένη στὴ Σπάρτη καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι χρόνια πολλά.

Τὰ περισσότερα ὅμως βάσανα ὑπόφερε στὸ ταξίδι του ὁ Ὀδυσσεάς καὶ αὐτὰ θὰ τὰ περιγράψωμε παρακάτω.

Ἔ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Γιατί θύμωσαν αἱ θεοὶ μὲ τοὺς Ἕλληνας ; Τί ἔπαθε ὁ Ἀγαμέμνωνας ; Πῶς γύρισε στὴν πατρίδα του ὁ Μενέλαος ; Ποιὸς ὑπόφερε τὰ μεγαλύτερα βάσανα στὸ ταξίδι του ;

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΙΚΟΝΩΝ

Ἄμα κυριεύτηκε ἡ Τροία, ὁ Ὀδυσσεάς ξεκίνησε γιὰ τὴν πατρίδα του Ἰθάκη μὲ τὰ δώδεκα πλοῖα του καὶ τοὺς συντρόφους του. Οἱ ἄνεμοι ὅμως ἦταν ἐνάντιοι καὶ τὰ πλοῖα τὰ ἔφεραν κατὰ τὸ βόρειο μέρος, στὴ Θράκη, ὅπου βρισκόταν ἡ πόλη τῶν Κικόνων Ἰσμαρος.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεά ἐπεσαν στὴν πόλη σὰν ἐχθροί, σκότωσαν ἀνθρώπους, γύμνωσαν τὰ σπίτια, ἄρπαξαν ζῶα καὶ γύριζαν στὰ πλοῖα τους φορτωμένοι μὲ λάφυρα.

Οἱ Κίκονες, ὅσοι γλύτωσαν, ἔτρεξαν στὰ μεσόγεια, φώναξαν σὲ βοήθεια ἄλλους Κίκονας κι ἔτσι πολλοὶ ἐπιτέθηκαν στοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά, τοὺς νίκησαν καὶ σκότωσαν ὡς ἐβδομήντα ἄνδρες. Οἱ ἄλλοι ποὺ σώθηκαν, μπῆκαν στὰ πλοῖα καὶ ἔφυγαν.

Ἔ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Πόσα πλοῖα εἶχε ὁ Ὀδυσσεάς ;

Ποῦ πῆγαν ἔπειτα ἀπὸ τὴν Τροία ; Τί ἔκαμαν στὴν Ἴσ-
μαρο ; Τί ἔκαμαν οἱ Κίκονες ;

Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΛΩΤΟΦΑΓΩΝ

Οἱ δυνατοὶ ἄνεμοι ἔσπρωξαν τὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσεά
μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων.
Ὅταν ἄραξαν σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά, ὁ Ὀδυσσεάς ἔστει-
λε τρεῖς συντρόφους του στὰ μεσόγεια, νὰ ἐξακριβώ-
σουν πῶς εἶναι τὸ μέρος καὶ τί ἄνθρωποι κατοικοῦν. Οἱ
ἄνθρωποι πῆγαν καὶ δὲν ξαναγύρισαν. Ὁ Ὀδυσσεάς ἀ-
νησύχησε καὶ πῆγε ὁ ἴδιος νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει.

Εἶδε λοιπὸν πῶς οἱ κάτοικοι, ποὺ λέγονταν Λωτοφά-
γοι, ἦταν ἡμεροὶ, ἀγαθοὶ καὶ περιποιοτικοὶ στοὺς ξέ-
νους. Ἔτρωγαν ἕναν καρπὸ πολὺ γλυκὸ καὶ νόστιμο,
ποὺ λεγόταν λ ω τ ό ς. Ὅποιος ξένος πῆγαινε ἐκεῖ,
εὐχαριστιόταν τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν περιποίηση τῶν κα-
τοίκων καὶ ἀπὸ τὸ λωτό, ποὺ λησμονοῦσε τὴν πατρίδα
ταυ. Αὐτὸ ἔπαθαν καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεά
Ἔφαγαν λωτό καὶ λησμόνησαν τὴν πατρίδα τους.

Ὁ Ὀδυσσεάς τοὺς πῆρε διὰ τῆς βίας, τοὺς ἔφερε στὰ
πλοῖα καὶ εἶπε στοὺς συντρόφους του νὰ φύγουν γρή-
γορα ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπο.

Ἐ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Ποῦ ἔφτασε ὁ Ὀδυσσεάς ἔπειτα ἀπὸ
τὴν Ἴσμαρο ; Γιατί λέγονταν Λωτοφάγοι ; Τί ἔπαθαν
οἱ τρεῖς σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεά ; Τί ἔκαμε αὐτός ;

Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΠΩΝ

Ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων ὁ Ὀδυσσεάς μὲ τὰ
πλοῖα του ἔφτασε στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων. Αὐτοὶ ἦ-
ταν ἄγριοι καὶ ἄδικοι. Δὲν καλλιεργοῦσαν τὴ γῆ, οὔτε
φύτευαν τίποτε, παρὰ ζοῦσαν ἀπὸ τὰ κοπάδια τους.

Ἐκεῖ κοντὰ στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων ἦταν ἕνα νησά-
κι κατάφυτο καὶ ὄμορφο, μ' ἕνα λιμάνι σίγαυρο. Ἐκεῖ
μέσα μπῆκαν νύχτα τὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσεά, βγῆκαν ἔ-
ξω οἱ ναῦτες καὶ κοιμήθηκαν στὴν ἀμμουδιά. Τὴν ἄλλη

ἡμέρα ἐπισκέφθηκαν τὸ νησί καὶ κινήγησαν ἀγριόγυδα.
Ἄνθρωπος κανεὶς δὲ ζοῦσε στὸ ὄμοφο νησάκι.

Ὁ Ὀδυσσεὺς πῆρε μερικοὺς συντρόφους του καὶ πέρασε μὲ τὸ πλοῖο του ἀντίκρουσθι στεριά. Προχώρησαν στὰ μεσόγεια καὶ βρῆκαν μιὰ μεγάλη σπηλιά μαντρωμένη ὀλόγυρα μὲ πέτρες.

Σ' αὐτὴ τῇ σπηλιά κατοικοῦσε ὁ Κύκλωπας Πολύφημος, γιὸς τοῦ Ποσειδῶνα, ἕνας πελώριος ἄνθρωπος, μὲ ἕνα μάτι στὸ μέτωπο, ὅπως εἶχαν ὅλοι αἱ Κύκλωπες.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Πολύφημος δὲν ἦταν ἐκεῖ, ἔβοσκε τὰ πρόβατά του. Ὁ Ὀδυσσεὺς κάθησε στὴ σπηλιά μὲ τοὺς συντρόφους του καὶ περίμενε νὰ ρθῇ ὁ Πολύφημος, νὰ ἰδῇ τί ἄνθρωπος ἦταν.

Τὸ βράδυ ἦλθε ὁ Πολύφημος στὴ σπηλιά του φέρνοντας στοὺς ὤμους του ἕνα μεγάλο φορτίο ξύλα, μπῆκε μέσα κι ἔφραξε τὴν πόρτα τῆς σπηλιάς μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα σὰ βράχο.

Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ οἱ σύντροφοί του μόλις τὸν εἶδαν, φοβήθηκαν καὶ κρύφτηκαν στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Ὅταν ὁ Πολύφημος ἀναψε φωτιά, τοὺς εἶδε καὶ τοὺς ρώτησε ποιοὶ εἶναι. Ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ εἶπε, ὅτι εἶναι Ἕλληνες καὶ ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τὴν Τροία. Ὁ Πολύφημος χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, ἄρπαξε δυὸ συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεῦς, τοὺς κτύπησε στὴ γῆ, τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς ἔφαγε. Ἐπειτα κοιμήθηκε.

Ὁ Ὀδυσσεύς σκέφτηκε νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ ἐπάνω στὸν ὕπνο του, μὰ πῶς θὰ κυλοῦσαν τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς καὶ νὰ βγοῦν ἔξω ;

Τὸ πρῶτὸ ὁ Πολύφημος ἔβγαλε τὰ πρόβατά του ἀπὸ τὴ σπηλιά, καὶ ὅταν βγῆκε κι αὐτός, ἔκλεισε ἀπέξω τὴν πόρτα μὲ τὴ μεγάλη πέτρα.

Ὁ Ὀδυσσεύς καὶ οἱ σύντροφοί του ἔμειναν κλεισμένοι μέσα καὶ ἄκουγαν τὰ δυνατὰ σφυρίγματα τοῦ Πολύφημου, πού ὠδηγοῦσε τὰ πρόβατά του στὴ βοσκή.

Τὸ βράδυ, ὅταν ξαναγύρισε ὁ Πολύφημος, ἄρπαξε δυὸ συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεύα καὶ τοὺς ἔφαγε.

Ὁ Ὀδυσσεύς σκέφτηκε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν Πολύφημο μὲ πονηρία.

Εἶχε μαζί του ἓνα ἀσκὶ μὲ παλιὸ κρασί. Γέμισε ἓνα ποτήρι καὶ τὸ πρόσφερε στὸν Πολύφημο. Ὅταν αὐτὸς τὸ ἤπιε, εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ ρώτησε τὸν Ὀδυσσεύα «Πῶς σὲ λένε ; » ὁ ἔμεινε μὲ λένε Κανένα», ἀπάντησε ὁ Ὀδυσσεύς. «Σένα τὸν Κανένα θὰ φάω τελευταῖο», εἶπε ὁ Πολύφημος καὶ ζήτησε κι ἄλλο κρασί. Ὁ Ὀδυσσεύς τοῦ ἔδωσε καὶ τοῦ ξανάδωσε ὡς πού μέθυσε ὁ Πολύφημος κι ἀποκοιμήθηκε βαθιά.

Τότε ὁ Ὀδυσσεύς πήρε ἓνα ξύλο μυτερὸ καὶ ἀφοῦ τὸ πύρωσε στὴ φωτιά, ἤλθε κοντὰ στὸν Πολύφημο καὶ τοῦ τὸ ἔχωσε στὸ μάτι. Ἄγριες φωνές ἔβγαλε τότε ὁ Πολύφημος γυρεύοντας βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἄλλους Κύκλωπας. Αὐτοὶ μόλις τὸν ἄκουσαν, ἔτρεξαν ἀπέξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του καὶ τὸν ρωτοῦσαν τί ἔχει καὶ φωνάζει ἔτσι ἄγρια. Αὐτὸς ἀπάντησε πῶς τὸν τύφλωσε ὁ Κανένας. «Ἀφοῦ δὲ σὲ τυφλώνει κανένας τί φωνάζεις ; Ἄν ἔχασες τὰ μυαλά σου, ἄς σὲ γιατρέψῃ ὁ πατέρας σου Ποσειδῶνας».

Αὐτὰ εἶπαν οἱ Κύκλωπες καὶ ἔφυγαν. Ὁ Ὀδυσσεύς ἄκουσε ὅλα αὐτὰ καὶ χαιρόταν, πού τὸ ὄνομά του γέλασε τοὺς Κύκλωπας.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρῶτὸ ὁ Κύκλωπας ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς του καὶ κάθησε ἐκεῖ ψάχνοντας μὲ τὰ χέρια του, ἂν περάσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ὀδυσσεύα, νὰ τοὺς πιάσῃ.

Ὁ Ὀδυσσεύς ὅμως ἔκαμε κι ἐδῶ μιὰ πονηριά. Διάλεξε τὰ μεγαλύτερα κριάρια τοῦ Κύκλωπα καὶ ἀπὸ κάτω

Ὁ Ὀδυσσεύς καὶ οἱ σύντροφοί του βγῆκαν ἀπὸ τὴ σπηλιά. ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ καθενὸς ἔδεσε ἀπὸ ἓνα σύντροφο. Αὐτὸς διάλεξε τὸ πιὸ μεγάλο καὶ κρεμάστηκε στὴν κοιλιὰ του.

“Όταν ἔβγαιναν τὰ πρόβατα, ὁ Κύκλωπας τὰ ἔφαχνε στή ράχη.” Ἔτσι πέρασαν ὅλοι καὶ σώθηκαν. “Όταν ἔφτασαν στήν ἀκρογιαλιά, μπῆκαν στο πλοῖο τους καὶ βγῆκαν ἀνοιχτά. “Όταν πιά ἦταν ἀρκετὰ μακριά, ὁ Ὀδυσσεύς φώναξε στὸν Πολύφημο : «“Αν σ’ ἐρωτήση κανεὶς ποιὸς σὲ τύφλωσε, νὰ εἰπῆς ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ γιὸς τοῦ Λαέρτη, ὁ βασιλιάς τῆς Ἰθάκης».

Ὁ Πολύφημος μόλις ἄκουσε αὐτά, θύμωσε ὑπερβολικά, ἄρπαξε ἓνα βράχο καὶ τὸν πέταξε στο πλοῖο καὶ παρ’ ὀλίγον νὰ τὸ σπάσῃ. Ἐπειτα γονάτισε καὶ παρακάλεσε τὸν πατέρα του Ποσειδῶνα, νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ὀδυσσεά.

Ἔ ρ ω τ ῆ σ ε ι ς : Τί ἦταν κοντὰ στή χώρα τῶν Κυκλώπων ; Πῶς ἦταν ὁ Πολύφημος ; Πῶς ἦταν ἡ σπηλιά του ; Τί ἔκαμε ὁ Πολύφημος στοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά ; Πῶς τὸν ἐκδικήθηκε ὁ Ὀδυσσεύς ; Πῶς βγῆκαν ἀπὸ τὴ σπηλιά ; Τί τοῦ εἶπε ὁ Ὀδυσσεύς ἀπὸ τὸ πλοῖο ; Τί ἔκαμε ὁ Πολύφημος ;

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΣΕΙΡΗΝΩΝ

Ἐπειτα ἀπὸ τοὺς Κύκλωπας ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τὰ πλοῖα του πέρασε ἀπὸ τὸ νησί τῶν Σειρήνων. Αὐτὲς ἦταν κάτι γυναῖκες ἀθάνατες, πὺ τραγουδοῦσαν τόσο καλά, ὥστε ὅποιος τις ἄκουγε δὲν ἔφευγε πιά παρὰ ἔμενε ἐκεῖ ὅλη του τὴ ζωὴ. Γι’ αὐτὸ στήν ἀκρογιαλιά τοῦ νησιῶ ἦταν πολλὰ κόκκαλα ἀνθρώπων, πὺ ἄκουσαν τὸ τραγούδι τῶν Σειρήνων κι ἔμειναν ὅλη τους τὴ ζωὴ ἐκεῖ.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἤθελε ν’ ἀκούσῃ τὸ τραγούδι τῶν Σειρήνων. Βούλωσε λοιπὸν τ’ αὐτιά τῶν συντρόφων του μὲ κερὶ, γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦν τὸ τραγούδι, καὶ εἶπε νὰ τὸν δέσουν στο κατάρτι καὶ τοὺς ἔδωσε παραγγελία, ἵνὰ τοὺς παρακαλῆ νὰ τὸν λύσουν, αὐτοὶ νὰ τὸν δένουν πιὸ σφιχτά.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεά τὸν ἔδεσαν στο κατάρτι. “Όταν πλησίασαν στο νησί, ὁ Ὀδυσσεύς ἄκουσε τὸ γλυ-

κὸ τραγοῦδι τῶν Σειρήνων καὶ παρακαλοῦσε μὲ νοήματα τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν λύσουν, νὰ φύγῃ νὰ πάῃ στὸ νησί. Αὐτοὶ δὲν ἄκουγαν τὸ τραγοῦδι, γιατί τ' αὐ-

τιά του ἦταν βουλωμένα μὲ κερὶ καὶ κατὰ τὴν παραγγελία του τὸν ἔδεναν πιὸ σφιχτά.

“Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ νησί, τὸν ἔλυσαν καὶ ξεβούλωσαν τ' αὐτιά τους. Τὸ τραγοῦδι τῶν Σειρήνων δὲν ἀκουγόταν πιά.

Ἑρωτήσεις : Ποῦ ἔφτασε ὁ Ὀδυσσεάς ἔπειτα ἀπὸ τοὺς Κύκλωπας ; Τί ἔκαναν οἱ Σειρήνες ; Τί πάθαινε ὁποῖος ἄκουγε τὸ τραγοῦδι τῶν Σειρήνων ; Τί ἔκαμε στοὺς συντρόφους του ὁ Ὀδυσσεάς ; Τί εἶπε νὰ τὸν κάμουν αὐτόν ; Τί ἔγινε, ὅταν ἄκουσε ὁ Ὀδυσσεάς τὸ τραγοῦδι ;

Η ΣΚΥΛΛΑ ΚΑΙ Η ΧΑΡΥΒΔΗ

Ἐπειτα ὁ Ὀδυσσεύς ἔφτασε μὲ τὰ πλοῖα του σ' ἓνα

Σκύλλα καὶ Χάρυβδη.

στενὸ μέρος θάλασσης. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο
ἦταν βράχοι ἀπόκρημνοι. Στὸ δεξιὸ βράχο ἦταν ἓνα φο-
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

βερὸ θηρίο μὲ ἕξι μακροὺς λαιμοὺς καὶ ἕξι κεφάλια, πού λεγόταν Σκύλλα. Ὄταν περνοῦσε ἀπὸ τὸ στενὸ κανένα πλοῖο, ἄρπαζε μὲ τὰ κεφάλια τῆς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔτρωγε. Στὸ ἀριστερὸ μέρος ἦταν ἓνα ἄλλο θηρίο, πού τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα ροφοῦσε τὸ νερὸ τῆς θάλασσας καὶ τρεῖς τὸ ξερνοῦσε καὶ λεγόταν Χάρυβδη.

Ὁ Ὀδυσσεὺς εἶπε στοὺς συντρόφους του νὰ κωπηλατοῦν δυνατά, γιὰ νὰ περάσουν γρήγορα τὸ στενὸ. Ὅσο γρήγορα ὅμως κι ἂν πέρασαν, ἡ Σκύλλα ἄρπαξε ἕξι συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τοὺς ἔφαγε.

Ἐρωτήσεις ἰ Ποῦ ἔφτασε ἔπειτα ὁ Ὀδυσσεὺς ; Τί ἦταν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ στενοῦ καὶ τί ἀπὸ τὸ ἄλλο ; Τί ἔπαθαν, ὅταν περνοῦσαν τὸ στενὸ ;

Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΚΑΛΥΨΩΣ

Ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τὰ πλοῖα του πέρασε καὶ ἀπὸ ἄλλα διάφορα μέρη. Στὸ δρόμο συνάντησαν πολλές τρικυμίες, βούλιαξαν ὅλα τὰ πλοῖα του κι αὐτὸς μόνος σώθηκε στὸ νησί τῆς Καλυψῶς. Αὐτὴ ἦταν Νύμφη, δηλαδή κατώτερη θεά, καὶ ζοῦσε ὀλομόναχη στὸ νησί μέσα σὲ μιὰ ὠραία σπηλιά.

Ἡ Καλυψὼ ὑποδέχτηκε καλὰ τὸν Ὀδυσσεῦς καὶ τὸν περιποιήθηκε, μὰ δὲν τὸν ἄφινε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ νησί της, γιὰτὶ ἠθελε νὰ τὸν πάρῃ ἄνδρα. Ὁ Ὀδυσσεὺς ὅμως ἐπιθυμοῦσε τὴν Ἰθάκη, τὴν πατρίδα του καὶ ἔλεγε : «ἄς ἰδῶ καὶ καπνὸ μόνον ἀπὸ τὴν πατρίδα μου κι ἄς πεθάνω».

Κάθε ἡμέρα παρακαλοῦσε τὴν Καλυψὼ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγη, μὰ αὐτὴ τίποτε. Καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔμεινε στὸ νησί κάμποσα χρόνια.

Τὸν Ὀδυσσεῦς ὅμως τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν προστάτευε ἢ θεὰ Ἀθηνᾶ. Μιὰ ἡμέρα αὐτὴ παρακάλεσε τὸν πατέρα της τὸ Δία νὰ διατάξῃ τὴν Καλυψὼ ν' ἀφήσῃ τὸν Ὀδυσσεῦς ἐλεύθερο νὰ φύγη ἀπὸ τὸ νησί της.

Ὁ Δίας ἔκαμε τὴν χάριν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἔστειλε στὴν

Καλυψώ τὸν ἀγγελιοφόρο Ἑρμῆ καὶ τῆς παράγγειλε ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν Ὀδυσσεά. Αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ ἀλλιῶς. Πῆγε στὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου καθόταν ὁ Ὀδυσσεάς κι ἔκλαιγε, καὶ τοῦ εἶπε, πῶς τὰ βάσανά του τέλειωσαν πιά, καὶ πῶς εἶναι ἐλεύθερος νὰ φύγῃ.

Ὀδυσσεάς καὶ Καλυψώ.

Τότε ὁ Ὀδυσσεάς χαρούμενος ἔκοψε δένδρα ἀπὸ τὸ δάσος, ἔφτιασε μιὰ σχεδιά, δηλαδή ἓνα πρόχειρο πλοῖο, ἀπλωσε ἓνα πανί, πού τοῦ ἔδωσε ἡ Καλυψώ, καὶ ἔφυγε. Ὁ καιρὸς ἦταν πρῖμος κι ὁ Ὀδυσσεάς ταξίδευε καλά. Τὸν εἶδε ὅμως ὁ Ποσειδῶνας, ὁ θεὸς τῆς θάλασσας, πού ἦταν θυμωμένος μαζί του, γιατί τύφλωσε τὸ παιδί του Πολύφημο, σήκωσε στὴ θάλασσα μιὰ μεγάλη τρικυμία καὶ ἡ σχεδιά βούλιαξε.

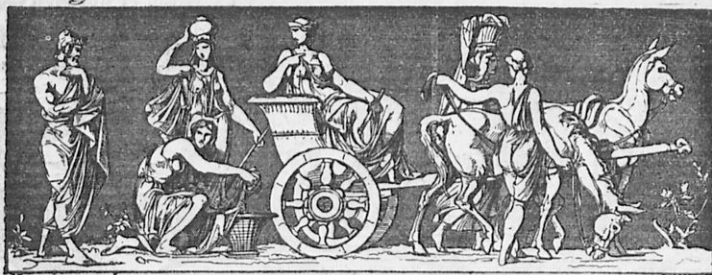
Ἑρωικοὶ Χρόνοι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Π. Παναγοπούλου 4

Ὁ Ὀδυσσεύς ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ κολυμπώντας ὄρες ὀλόκληρες, ἔφτασε στὸ νησί τῶν Φαιάκων, τὴ σημερινὴ Κέρκυρα.

Ἐρωτήσεις: Τί ἔπαθαν τὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσεύς; Ποῦ σώθηκε αὐτός; Γιατί δὲν τὸν ἄφινε ἡ Καλυψώ νὰ φύγη; Τί ἔκαμε ἡ Ἀθηναῖα; Πῶς ἔφυγε ὁ Ὀδυσσεύς ἀπὸ τὸ νησί τῆς Καλυψίδος; Τί ἔπαθε στὸ δρόμο; Ποῦ βγήκε κολυμπώντας;

Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΚΑΙ Η ΝΑΥΣΙΚΑ

Ὁ Ὀδυσσεύς ἔφτασε κολυμπώντας στὸ νησί τῶν Φαιάκων σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά, ποῦ ἔτρεχε ἓνα ποταμάκι

Ἡ Ναυσικᾶ μὲ τὶς δοῦλες τῆς γυρίζει στὸ παλάτι μὲ τὸν Ὀδυσσεύα καὶ χυνόταν στὴ θάλασσα. Βγήκε ἐκεῖ ὀλόγυμνος καὶ χώθηκε μέσα σὲ κάτι θάμνους καὶ ἀπὸ τὴν κούραση ἀποκοιμήθηκε.

Στὸν ὕπνο του ἐπάνω ἄκουσε γυναικεῖες φωνές καὶ γέλοια καὶ ξύπνησε. Σηκώθηκε καὶ πήγαινε κατὰ τὸ μέρος, ποῦ ἄκουσε τὶς φωνές. Ὄταν ἔφτασε ἐκεῖ, εἶδε κάτι κορίτσια, ποῦ ἔπαιζαν τὸ τόπι καὶ γελοῦσαν χαρούμενα.

Ὄταν τὰ κορίτσια τὸν εἶδαν ἔτσι ὀλόγυμνο, φοβήθηκαν, ἔβαλαν τὶς φωνές κι ἔφυγαν μακριά. Μόνο ἓνα ἔμεινε, τὸ ὁμορφώτερο ἀπ' ὅλα. Ὁ Ὀδυσσεύς πλησίασε

μέ δειλία, ζήτησε κανένα ρούχο νά ντυθῆ καὶ ρώτησε σὲ ποιὸ μέρος βρίσκεται. Ἡ κόρη τοῦ ἔδωσε ρούχα νά ντυθῆ καὶ τοῦ εἶπε πὼς βρίσκεται στὸ νησί τῶν Φαιάκων καὶ πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ Ναυσικᾶ, ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ Ἄλκίνοου καὶ ἦλθε ἐκεῖ στὸ ποτάμι μὲ τὶς ὑπηρέτριές της νά πλύνουν τὰ ρούχα τους.

Ὁ Ὀδυσσεύς μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ τῶν Φαιάκων.

Ὁ Ὀδυσσεύς τὴν παρακάλεσε νά τὸν ὀδηγήσῃ στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της.

Ὅταν στέγνωσαν τὰ ρούχα, τὰ μάζεψαν, τὰ φόρτωσαν στὸ ἀμάξι καὶ γύρισαν στὸ παλάτι μαζί μὲ τὸν Ὀδυσσεύα. Ἐκεῖ ὁ βασιλιάς Ἄλκίνοος καὶ ἡ βασίλισσα Ἀρήτη ὑποδέχτηκαν μὲ προθυμία τὸν Ὀδυσσεύα καὶ ἔκαμαν τραπέζι καὶ κάλεσαν πολλοὺς εὐγενεῖς ἄρχοντας τῶν Φαιάκων. Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν, ὁ Ὀδυσσεύς εἶπε ποιὸς εἶναι, διηγήθηκε τὰ βάσανά του καὶ τοὺς παρακάλεσε νά τὸν στείλουν στὴν πατρίδα του.

Οἱ Φαίακες κατευχαριστήθηκαν ἀπὸ τὶς διηγήσεις τοῦ Ὀδυσσεύα, τοῦ ἔδωσαν πολλὰ δῶρα καὶ μὲ πλοῖο δικό τους τὸν ἔστειλαν στὴν Ἰθάκη.

Ἐρωτήσεις : Πῶς ἔφτασε ὁ Ὀδυσσεύς στὸ νησί τῶν Φαιάκων ; Ποιὲς γυναῖκες βρῆκε στὴν ἀκρογιαλιά ; Ποῦ τὸν ὀδήγησε ἡ Ναυσικᾶ ; Τί ἔκαμε ὁ Ἄλκίνοος ;

Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΣΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

Η ΠΙΣΤΗ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Ὁ Ὀδυσσεύς ἀποκοιμήθηκε μέσα στο πλοῖο τῶν Φαιάκων καί ὅταν τὸ πλοῖο ἔφτασε στήν Ἰθάκη, οἱ ναῦτες τὸν ἔβγαλαν ἔξω κοιμισμένον, τὸν ἀπόθεσαν στήν ἀκρογιαλιά καί δίπλα του ἔβαλαν καί τὰ δῶρα, πού τοῦ εἶχαν δώσει ὁ Ἀλκίνοος καί οἱ ἄρχοντες τῶν Φαιάκων.

Ὅταν ξύπνησε ὁ Ὀδυσσεύς, δὲ γνώρισε τὴν πατρίδα του, γιατί ἔλειπε εἴκοσι χρόνια καί νόμισε πῶς οἱ Φαίακες τὸν ἔβγαλαν σὲ ξένο μέρος.

Καθόταν λοιπὸν στενοχωρημένος καί δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Τότε παρουσιάσθηκε μπροστά του ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ, πού τὸν προστάτευε, καί τοῦ εἶπε πῶς βρίσκεται στήν Ἰθάκη. Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅταν ἔμαθε, πῶς βρίσκεται στήν πατρίδα του. Τοῦ εἶπε ὅμως ἡ Ἀθηνᾶ καί δυσάρεστα πράγματα. Τοῦ εἶπε πῶς σὸ παλάτι του ἔχουν μαζευτῆ πολλὰ πλουσιόπαιδα τῆς Ἰθάκης καί ζητοῦν νὰ πάρουν γυναῖκα τὴν Πηνελόπη, τὴν ὁμορφὴ καί φρόνιμη βασίλισσα. Ἡ Πηνελόπη ὅμως μένει πιστὴ καί πάντα τὸν περιμένει μὲ λαχτάρια νὰ γυρίσῃ. Οἱ νέοι αὐτοὶ μένουν σὸ παλάτι καί τρῶν καί πίναν καί διασκεδάζουν καί σπαταλοῦν τὴν περιουσίαν του, λέγοντας πῶς δὲ θὰ φύγουν ἀπ' ἐκεῖ, ἂν ἡ Πηνελόπη δὲν πάρῃ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἄνδρα. Φοβερίζουν μάλιστα νὰ σκοτώσουν καί τὸ μονάκριβο παιδί του τὸν Τηλέμαχο, πού φεύγοντας ὁ Ὀδυσσεύς γιὰ τὴν Τροία τὸν εἶχε ἀφήσει μωρὸ στήν ἀγκαλιά τῆς Πηνελόπης.

Ἡ Ἀθηνᾶ συμβούλευσε τὸν Ὀδυσσεύς νὰ παρουσιαστῆ ἄγνωστος σὸ παλάτι, γιατί θὰ τὸν σκοτώσουν οἱ μνηστήρες (ἄρραβωνιαστικοὶ) τῆς γυναίκας του Πηνελό-

πης. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν γνωρίσουν, ἡ Ἄθηνᾶ τὸν μεταμόρφωσε σὲ ζητιάνο.

Κι ἔτσι ὁ Ὀδυσσεύς σὰ ζητιάνος ἔφθασε στὸ παλάτι του, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια.

Ὁ Ὀδυσσεύς στὴν Ἰθάκη.

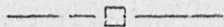
Ἐκεῖ βρῆκε τὰ πράγματα, ὅπως τοῦ τὰ παράστησε ἡ Ἄθηνᾶ. Φανερώθηκε πρῶτα πρῶτα στὸν Τηλέμαχο καὶ μαζί σκέφτηκαν πῶς θὰ σκοτώσουν τοὺς μνηστήρες. Ὅταν λοιπὸν ἦλθε ὁ κατάλληλος καιρὸς, ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τὸν Τηλέμαχο καὶ μερικοὺς ὑπηρέτες πιστοὺς σκότωσαν τοὺς μνηστήρες καὶ ὁ Ὀδυσσεύς ἔζησε εὐτυχισμένος μὲ τὴν πιστὴ Πηνελόπη. Ζοῦσε μάλιστα καὶ ὁ

πατέρας τοῦ Ὀδυσσέα, ὁ Λαέρτης, στήν ἐξοχή καί ἐκεῖ τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ Ὀδυσσεύς.

Ὁ γέροντας Λαέρτης χάρηκε πολὺ, πού εἶδε τὸν Ὀδυσσεύς, πού τὸν νόμιζε χαμένον, καί πέθανε εὐχαριστημένος.

Ἐρωτήσεις: Πῶς ἔβγαλαν οἱ Φαίακες τὸν Ὀδυσσεύς ἀπὸ τὸ πλοῖο; Ποιὸς παρουσιάστηκε στὸν Ὀδυσσεύς; Τί τοῦ εἶπε; Τί γινόταν στὸ παλάτι τοῦ Ὀδυσσέα; Πῶς λεγόταν ἡ γυναῖκα του; Πῶς παρουσιάστηκε στὸ παλάτι; Τί ἔκαμε μὲ τὸ παιδί του;

Τ Ε Λ Ο Σ

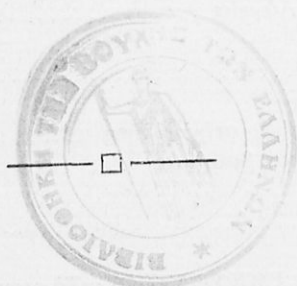

ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ	3
Ο ΗΡΑΚΛΗΣ	5
Τὸ λεοντάρι τῆς Νεμέας	7
Ἡ Λερναία Ὕδρα	8
Οἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες	9
Ἡ κόπρος τοῦ Αὐγεία	10
Ο ΘΗΣΕΑΣ	11
Ὁ Θησεὺς πηγαίνει στὴν Κρήτη	13
Ὁ Θησεὺς γίνεται βασιλιάς	15
Η ΑΛΚΗΣΤΗ	16
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.—Τὸ χρυσόμαλλο δέρμα ...	17
Πελίας — Ἰάσονας	18
Τὸ ταξίδι τῶν Ἀργοναυτῶν	19
Ὁ Ἰάσονας παίρνει τὸ δέρμα	21
ΓΡΩΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.—Ἀφορμὴ τοῦ πολέμου	26
Οἱ Ἕλληνες μαζεύονται στὴν Αὐλίδα. — Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγενείας	29
Πολιορκία τῆς Τροίας	31
Θυμὸς τοῦ Ἀχιλλέα	32
Θάνατος τοῦ Πάτροκλου	34
Ὁ Δούρειος Ἴππος	36
Ἐπιστροφή τῶν Ἑλλήνων.	40

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

	Σελ.
Ὁ Ὀδυσσεύς στὴ χώρα τῶν Κικόνων	40
Ὁ Ὀδυσσεύς στὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων	41
Ὁ Ὀδυσσεύς στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων	41
Τὸ νησί τῶν Σειρήνων	45
Ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδη	47
Ὁ Ὀδυσσεύς στὸ νησί τῆς Καλυψῶς	48
Ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ἡ Ναυσικᾶ	50
Ὁ Ὀδυσσεύς στὴν Ἰθάκη.—Ἡ πιστὴ Πηνελόπη	52

0020560638

Τὰ τελευταία Βοηθητικά τοῦ Οἴκου Δημητράκου

Π. Παναγοπούλου τέως ἐπιθεωρ. Δημοτ. Σχολείων

1. Παλαιὰ Διαθήκη.....	8,50
2. Καινὴ Διαθήκη.....	8,50
3. Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.....	8,50
4. Κατήχησις καὶ Λειτουργικὴ.....	8,50
5. Ἡρωϊκοὶ Χρόνοι (Ἱστορία 3ης τάξεως).....	8,50
6. Ἱστορία Ἀρχαίας Ἑλλάδος 4ης τάξεως.....	8,50
7. Βυζαντινὴ Ἱστορία Ε' τάξεως.....	8,50
8. Νέα Ἱστορία Στ' τάξεως.....	8,50

2. Μιχ. Παπαμαύρου τέως Διευθυντοῦ Διδασκαλείου

9. Ἀριθμητικὰ Προβλήματα 2ας τάξεως.....	6,50
10. » » 3ης καὶ 4ης τάξ. (συνδιδασκομένων).....	9.—
11. » » 5ης καὶ 6ης τάξ. (»).....	9.—

3. Μ. Παπαμαύρου—Π. Παναγοπούλου

12. Ζωολογία διὰ τὴν 3ην καὶ 4ην τάξιν.....	8,50

4. Δ. Δημητράκου ἐπιμελεία Δ. Τσαμασφύρου τέως Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβούλου

13. Γεωγραφία 3ης καὶ 4ης τάξεως (ἀνά τὴν Πατρίδα μας)....	9.—
14. » διὰ τὴν 5ην τάξιν.....	8,50
15. » » » 6ην τάξιν.....	8,50

5. Θ. Θεοδωρίδου Δημοδιδασκάλου

16. Χημεία.....	6,50
17. Ὄρυκτολογία.....	6,50
18. Φυσικὴ Πειραματικὴ.....	8,50

6. Ἰωάν. Γεωργοπούλου Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ

19. Χημεία πρὸς χρῆσιν τῶν δημοδιδασκάλων καὶ μαθητῶν.....	10.—

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ Γ. & Δ.
Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ ΔΡ. 12